

מאמר ויטעו מהר הקר

א ויטעו מהר הקר דרך ים סוף. הא אתערו חברייא, דנטלו מלאולפא תלמודא, דאקרי הר הקר. אמאי אקרי הר הקר, בגין דמתמן נפיק הוראה לעלמא. דכתבי א אשר כתבתי להורתי^א, ונדא א איהו תורה שבעל פה.

ב אבל ת"ח, וזא דחכמתא אית הכא. האי אתרא דאיקרי הר הקר, אורחא הוא לימא דסוף, סופא דדרגין, דהות מדברא קדמיהון במדברא, ומאלפא להון אורחין דתיין, בגין דאיהי אורחא, למיעל לעלמא דאתי.

ג ואינון נטלו ג מבתרה ומאורחה, ואזלין בתר ארח (* חוץ עקימא, דשליט בארץ אדום, כדין א ותקצר נפש העם בדרך, בגין דטעו מארחא

חלופי גרסאות

א נ"א איהי (דפוסים ראשונים). ב נ"א ל"ג דהות (קראקא).
ג נ"א מבתרא ומאורחא (קראקא). ד נ"א דשלים (קראקא).

מסורת הזהר

א (במדבר כא). ב (שמות כד) תרומה תשלו. ג (במדבר כא).

ויטעו מהר ההר

המדרגות, שהוא המלכות, שהיתה הולכת לפניו במדבר, ולימדה אותם דרכי החיים. משום שהיא, הדרך, לבא על ידה לעולם הבא.

הסולם

מאמר

א ויטעו מהר ההר דרך ים סוף: הנה העירו החברים, שנטעו, דהיינו שפסקו מללמוד התלמוד, שהוא תורה שבעל פה, שנקרא הר ההר. ולמה נקרא הר ההר. משום שמשם יוצאת הוראה לעולם. שכתוב, אשר כתבתי להורותם. וזו היא תורה שבעל פה. שמשם יוצאת הוראה.

ג ואינון נטלין מבתרה וכו': והם, ישראל, נטעו מאחריה ומדרכה, והלכו אחר נחש עקלתון, השולט בארץ אדום, ע"כ נאמר ויטעו מהר ההר וגו'. אז, ותקצר נפש העם בדרך, משום שסרו מן דרך החיים. אז, וידבר העם באלקים ובמשה. באלקים הוא מלכות, ובמשה

ב אבל ת"ח רזא וכו': אבל בוא וראה, סוד החכמה יש כאן. המקום הזה שנקרא הר ההר, הוא דרך לים סוף, דהיינו סוף (דפויי דף נ' ט"א * ט"ב)

ב זהר חקת חדש
דמיי. פדין, וידבר העם באלהים וכמשה. בכלא איתרעמו, בתורה שבע"פ,
ובתורה שבכתב. פי אין לחם, דא תורה שבע"פ. ואין מים, דא תורה שבכתב,
והוא לחם הקל, דקלילא הנה בעיניהון מלתא דאורייתא דבעל פה.
(ד) ת"ח, אהרן ימינא דמלכא, אסתלק, ואסתלקן ז' עננים מנהון,
פדין אתחזרו לבתריהון שבע דרגין. כד נטלי מהאי בירא דמיין נבעין, דתהו
מנסכא עליהו לקבלא עול מלכותא דשמאי. דהא בקדמיתא הוו סלקין
באינון דרגין מתפא לעילא. לבתר, אתחזרו לאחוריהון, ואתדבקו בחוץ
עקימא, דשאט בזמא, דהא נפקו מרשותא עילאה, באינון ז' דרגין דתבו
בהון, ואסתלקו מנהון. פדין הנה ליה רשותא ולחויא תפאה לשלטא בהו,
ואיהו, עמלק יושב בארץ הנגב. אי לאו דאהדרו בתיובתא, ואתדבקו בקול
יעקב, וכדין שליטו בההוא חוץ ואתמסר בידיהו.

מאמר וישלח - הנחשים השרפים

(ה) ולבתר אתהדרו לסורחנייהו, וחוכו באתרא דתורה ומצות, ואתהדרו
לאחור שבע דרגין. פדין איתער חוץ עילאה לשלטאה עליהו, דכתיב,
ו"ישלח ה' בעם את הנחשים השרפים. מאי שרפים. כמד"א שרפים עומדים
ממעל לו. תרי הוו, חד אתחזרו, תנינים כתיב חסר.

חלופי גרסאות

ה נ"א מסכא (מונקאטש במרובעים). ו נ"א תחא לשלטא
בהו תריא (קראקא). ז נ"א לסור מנייהו וחבי (קראקא).
ח נ"א ל"ג חסר (קראקא).

מסורת הזהר

(ד) שם יג) אמור רסו. ה) שם כא) תרומה תיא. ו) וישעיה
(ז) ב"ב עז תק"ח ד' עז ט"א.

הסולם

מאמר
ובמשה הוא ז"א, על הכל הלינו, על התורה
שבעל פה, שהיא מלכות. ובתורה שבכתב,
שהוא ז"א. **כי אין לחם** זו היא תורה שבעל
פה. **ואין מים**, זו היא תורה שבכתב. והוא
לחם הקל, כי דבר התורה שבעל פה, קל
היה בעיניהם.

מאמר וישלח - הנחשים השרפים

(ה) ולבתר אתהדרו וכו': אח"כ חזרו
לסורס, וחטאו במקום תורה ומצות, וחזרו
לאחור שבע מדרגות. או נתעורר הנחש העליון
לשלוט עליהם. שכתוב, וישלח ה' בעם את
הנחשים השרפים. מהו שרפים. הוא כש"א,
שרפים עומדים ממעל לו (כמ"ש בזהר תוריע
אות צ"ד. ע"ש בהסולם דף ל"ב ד"ה וז"ש)
והם נקראים הנחש העליון. משום שתחילה היו
שני

(ד) ת"ח אהרן ימינא וכו': בוא וראה,
אהרן הוא ימינו של המלך, שהוא חסד. נסתלק
אהרן ונסתלקו מישראל ז' עננים, שה"ס ז'
טפירות חג"ת נהי"מ שמצד החסד. אז חזרו
ישראל לאחוריהם ז' מדרגות, כשנסעו מבאר
מים חיים, שהיא המלכות, שהיתה מנסכת
עליהם שפט לקבל עול מלכות שמים. כי
בתחלה היו עולים באלו ז' מדרגות חג"ת
נהי"מ, ממטה למעלה, ממלכות עד חסד. ואח"כ
חזרו לאחוריהם ונתדבקו בנחש עקלתון השט
(דפו"י דף ג' ט"ב)

זהר חקת חדש ג
 (ו) וכמה נחשים נפקו ממהוא חניא עילאה, ואנדווגו בהו. פדין אהדרו
 בתיובתא שלימתא, ואתדבקו בסטרא דרחמי, לנחתא רחמי, לבסמא עלמא,
 ואתעדי חניא, ואתבסמו פלהו עלמין.
 (ז) ת"ח, פד חבו, פתיב, וידבר העם באלהים ובמשה. פד אהדרו בתיובתא
 פתיב ^ו פי דברנו בה' וכף. אלא בעו לאהדרא מיא ממקורא עילאה לאתריהו,
 מתורה שבכתב לתורה שבפ"פ, ואתדבקו באתרא עילאה, דביה תליא כולא
 לבסמא אתרא, ולאנגדא מין עילאין לאתרא דשריאי עליהו, בג"כ פי
 דברנו בה' וכף.
 (ח) ת"ח, פד ב"נ חב באתרא דדינא, כאלו חב באתרא דדינא עילאה.
 פל שפן הקא, דככולא חבו, באלהים ובמשה. ומ"ט אַתא עליהו נחש. בגין
 דאינון נחישו, ואמרו, אי לא ייתי עליהו דינא, לית לון לאשתדלא באורייתא,
 ואי אתי נשתדל בה.
 (ט) עשה לך שרף, פמד"א ^ו שרפים עומדים. בגין דכיון דתבו בתיובתא
 עילאה, הא אינון בהיכלי, כשרפים עילאין דמשמשים קדמי. ושים אותו על
 גס, לאגבקה לון לעילא, ^ו דניקא לון אתר דמדבקה עילאה בגדפהא לשזבותהון
 מחניא. פמד"א, ^ו ויקרא שמו ה' נסי, ועל דא ושים אותו על גס ודאי.

חלופי גרסאות
 ט ג"א דחפא (מונקאטש בסוגריים).

מסורת הזהר
 (ז (במדבר כא.) (ח (ישעיה ו) לעיל אות ה. ט) (שמות
 יז) בשלה תעג.

מאמר
 שני תנינים וחזרו להיות אחד (ע"י ספרא
 דצניעותא אות ט) כי הנקבה נהרגה. וע"כ
 כתוב תנינים, חסר י' וביאור הנחש העליון,
 שה"ס התנים הגדול ע"י במאמר התנינים
 (בוהר בא אות ל"ט ומ').
 (ו) וכמה נחשים נפקו וכו': וכמה
 נחשים יוצאו מהנחש העליון ההוא, ונתחברו
 בהם, בישראל. אז חזרו בתשובה שלמה,
 ונתדבקו בצד הרחמים, להוריד רחמים להמתיק
 העולם. והוסר הנחש, וכל העולמות נמתקו.
 (ז) ת"ח כד חבו וכו': בוא וראה,
 כשחטאו, כתוב, וידבר העם באלקים ובמשה,
 כשחזרו בתשובה כתוב, כי דברנו בה' וכף,
 ולא כתוב, באלקים. ומשיב. אלא, אחר שחזרו
 בתשובה, רצו להחזיר המים, דהיינו השפע,
 מהמקור העליון למקומם, דהיינו מהתורה
 שבכתב, שהיא ז"א. לתורה שבעל פה, שהיא
 מלכות. ונתדבקו במקום העליון, בו"א, שבו
 תלי הכל להמתיק המקום, שהוא מלכות,
 ולהמשיך מים עליונים מז"א, למקום השורה
 (דפו"י דף ג' ט"ב)

הפולם
 וישלח הנחשים השרפים
 עליהם, שהוא מלכות. משום זה, אמרו, כי
 דברנו בה' וכף. שהור"ה הוא ז"א.
 (ח) ת"ח כד ב"נ חב וכו': בוא וראה,
 כשארם חוטא במקום הדין, דהיינו שממשיך
 דינים למטה, הוא כאלו חטא במקום הדין
 העליון, במלכות. כל שכן כאן שחטאו בכל,
 באלקים ובמשה. ומה הטעם שבא עליהם נחש,
 הוא משום שהם נחשו ואמרו, אם לא יבא
 עלינו דין אין לנו לעסוק בתורה, ואם יבא
 עלינו דין נעסוק בתורה.
 (ט) עשה לך שרף וכו': עשה לך שרף.
 הוא כמש"א, שרפים עומדים. משום שמאחר
 שחזרו בתשובה עליונה, הרי הם בהיכלי,
 כשרפים עליונים המשמשים לפני. ושים אותו
 על גס. היינו, להגביה את ישראל למעלה,
 שייניק אותם המקום של המזבח העליון, שהוא
 בינה הנקודות נט. בכנפיו הצילם מן הנחש.
 כמש"א, ויקרא שמו ה' נסי. אשר הויה הוא
 ז"א, נסי הוא בינה. וע"כ, ושים אותו על גס
 ודאי.

ת"ח

ד זהר חקת חדש
 (י) ת"ח, וְהֶאֱלֹהִים נִסָּה אֶת אַבְרָהָם, דְּאָרִים דְּגַלְיָה עַל כָּלָא. אוּף הֶכָא אָרִים דְּגַלְא דִּילְהוֹן עַל כּוּלָא. וּמ"ט עֲבָדִיהּ מְנַחֶשֶׁת. בְּגִין דְּנַחֶשֶׁת בְּאַתְרָא דְחַיִּים יִתְלִיָא, אַתְרָא דִּיעֲקֹב יִשְׂרָי תַּמָּן, בְּגִין כְּף וְחֵי, וְחֵי וְדַאי.
 (יא) וְת"ח, כְּמָה הִיא עֵילָא דְתִיּוּבְתָא עַל כָּלָא. בְּגִין דְּכַד בַּר נֶשׁ תָּב קָמֵי מְאָרִיָה, כְּדִין בְּאָר מִים חַיִּים אַתְמְלִי, וְנִפְקִין מִבּוֹעֵי לְכָל סְטָרִין, וְלְכָל יִשְׁבְּטָא וְשְׁבְטָא נְגִיד לִיהּ בְּתַרֵּי עֶשֶׂר תַּרְעֵי, לְאִשְׁקָא חִיּוֹן זַעֲרִין עִם רַבְרָבָן.
 (יב) יִשְׂרָאֵל כֹּד תְּבוּ בְּתִיּוּבְתָא, כְּדִין אָמְרֵי שִׁירְתָא. וְאֵינוֹן שְׁבַע דְרָגִין דְּתְבוּ מִבְּתַרֵּיהוֹן, אַתְדְרוּ לֹון בְּשִׁירְתָא דִּילְהוֹן, וְסָלִיקוּ בִּירָא עֵילָא לְעֵילָא, דְאַתְפָּרֶשׁ חוּיָא מְעֻלְמָא. הַה"ד, אֶז וְשִׁיר יִשְׂרָאֵל וְגו', עֲלֵי בְּאָר עָנוּ לָהּ, יִדְסְלָקָא לְעֵילָא לְעֵילָא, וְאַתְחַבְרָא אִימָא תַתָּא בְּעֵילָא.

מאמר שירת הבאר

(ג) הַה"ד, בְּאָר תְּפֹרֶה שְׂרִים, דָּא אַבָּא וְאִמָּא, דְאֹלִידוּ * לָהּ. כְּרוּהּ נְדִיבֵי הָעַם, אֲלִין אַבְתָּן. מְאֵי כְּרוּהּ, כְּמַד"א וְאִכְרָהּ לִי בְּחַמְשָׁה עֶשֶׂר

מסורת הזהר

(י) (בראשית כב) וירא תו. (ב) (במדבר כא) בשלח ויר וילך מן ז"ח ד' סג ט"א. (ל) (שם) ויצא ד. (מ) (הושע ג) להלן אות פב.

חלופי גרסאות

י נ"א תלי (דפוסים ראשונים). כ נ"א שרי (וויניצ'א). ל נ"א שבתא ושבתא (קראקא). מ נ"א לאשקען (קראקא). נ נ"א סלקא (דפוסים ראשונים). ס נ"א מסיף שרים כרוה (קראקא).

מאמר

הסולם

וישלה הנחשים השרפים

כשחזרו בתשובה, אז אמרו שירה. ואלו שבע מדרגות שחזרו לאחוריהם (כנ"ל אות ד') החזירו אותם עם השירה שלהם והעלו הבאר העליונה, שהיא מלכות. למעלה, לבינה, כי ממלכות עד בינה יש ז' מדרגות. ונפרד הנחש מן העולם. ז"ש אז ישיר ישראל וגו' עליו באר ענו לה. כי הבאר שהיא מלכות, עלתה למעלה למעלה, לבינה, ונתחברה האם התחתונה, שהיא מלכות, בעליונה, שהיא בינה.

(י) ת"ח והאֱלֹקִים נִסָּה וְגו': כּוּא וּרְאָה, וְהֶאֱלֹקִים נִסָּה אֶת אַבְרָהָם. פִּירוּשׁוֹ, שְׁהָרִים דְּגָלוּ עַל הַכֹּל. כִּי נִסָּה הוּא לְשׁוֹן דּוּמָמוֹת. אִף כַּאֲן הָרִים דְּגָלוּ עַל הַכֹּל. וּמָה הִטְעַם שַׁעֲשָׂה אֶת הַנַּחֲשׁ מְנַחֶשֶׁת. הוּא מְשׁוּם שְׁנַחֶשֶׁת תְּלוּיָה בְּמַקּוֹם הַחַיִּים, כִּי נַחֲשׁת ה"ס ת"ת, הַמַּקּוֹם שִׁיעֲקֹב שְׂרוּי שֵׁם, שְׁהוּא ת"ת, מְשׁוּם זֶה וְחֵי וְחֵי וְדַאי. כִּי ת"ת הוּא עֵץ חַיִּים.

מאמר שירת הבאר

(ג) הַה"ד בְּאָר הַפְּרוּהּ וְגו': ז"ש, בְּאָר הַפְּרוּהּ שְׂרִים, זְהוּ אוּ"א, הַנְּקֻרָאִים שְׂרִים, שֶׁהוּלִידוּ אוֹתָהּ, אֶת הַבָּאָר שֶׁהִיא הַמַּלְכוּת. כְּמ"ש וַיְבִן ה' אֱלֹקִים אֶת הַצֵּלַע. שֶׁה"ס אוּ"א שִׁבְנוּ אֶת הַמַּלְכוּת. כְּרוּהּ נְדִיבֵי עַם, אֲלוּ הָאֲבוֹת. מְהוּ כְּרוּהּ, הִיא כְּש"א, וְאִכְרָהּ לִי בְּחַמְשָׁה עֶשֶׂר כֶּסֶף. אֲלוּ הֵם הָאֲבוֹת, שֶׁהֵם חַג"ת. וְזֹרַע יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּתְחַבְּרוּ בָּהּ, בְּמַלְכוּת, בְּחַמְשָׁה עֶשֶׂר כְּנִיסָן, דְּהֵיִינוּ בִּיצִיאַת

(א) וְת"ח כְּמָה הוּא וכו': כּוּא וּרְאָה, כְּמָה כַח הַתְּשׁוּבָה עֲלִינוֹן עַל הַכֹּל, מְשׁוּם שִׁכְשָׁהֲדָרְם שִׁב לִפְנֵי אֲדוֹנָיו, מִתְמַלֵּאת אוּ בַּר מִים חַיִּים, שֶׁהִיא הַמַּלְכוּת, וּמְבוֹעֵיהּ יוֹצֵאִים לְכָל הַצְּדָדִים, וְנִמְשָׁךְ לְכָל שְׁבַט וְשְׁבַט בִּי"ב שְׁעָרִים, לְהַשְׁקוֹת חַיּוֹת קִטְנוֹת עִם גְּדוּלוֹת, שֶׁהֵם י"ב הַשְּׁבָטִים, הַנְּקֻרָאִים אֲרִיָּה זָאֵב, שֶׁהֵם חַיּוֹת גְּדוּלוֹת, וְטֹלָה וְגַדִּי, שֶׁהֵם חַיּוֹת קִטְנוֹת (כְּמ"ש בְּזֹהַר יוֹחֵי אוֹת תַּקְנִי"ג ע"ש).

(ב) יִשְׂרָאֵל כֹּד תְּבוּ וכו': יִשְׂרָאֵל (דְּפוּי' דָּף ג' ט"ב * ט"ג)

זהר חקת חדש ה
 כסף. אליו אָבְהָן. וְנִרְעָא דְיִשְׂרָאֵל ׀ דְּאִתְחַבְּרוּ בָהּ, בְּט״ו בְּנִיסָן, וְאִתְעָרָא זְד
 רְמָה דְאִקְרִי כְּסָף, זְמִינָא דְמִלְכָא עֲלֵיהּוּ.
 (ד) בְּמַחֲוּקָא בְּמִשְׁעֻנוּתָם, ׀ עַל יְדָא דְמֹשֶׁה, דְּאִיהוּ מְחֻוּקָא, אִתְחַבְּרָא
 בְּתַרְיָ עֶשֶׂר שְׁבֻטִין, דְּאִינוּן בְּנִין דִּילָהּ דְשִׂרְאָן סַחְרְנָהָא. מֵאִי בְּמִשְׁעֻנוּתָם,
 ת״ח, כִּד יִשְׂרָאֵל מִשְׁתַּדְּלִין בְּאוּרִייתָא, דְּאִתְיִהִיבָא עַל יְדָא דְמְחֻוּקָא, כְּדִין
 סְמְכִין לָהּ לְשְׁכִינְתָא אִינוּן תְּרִיסַר סְמְכִין דְלְעִילָא, וְע״ד בְּמִשְׁעֻנוּתָם, דְּאִיהִי
 נִשְׁעֲנַת עֲלֵיהּוּ.
 (טו) וְת״ח, תְּרִיסַר תְּרַעִין אֵית לָהּ לְהֵאִי בִּינָא קְדִישָׁא, קְרִתָּא קְדִישָׁא,
 דְּאִקְרִי יְרוּשָׁלַיִם. וּמִן אִינוּן תְּרַעִין נְפָקִין ׀ לְעִלְמָא תְּרִיסַר מִתְּנֵן עֵילְאִין:
 טוּבָהּ. וְשִׁמְחָהּ. בְּרַכָּהּ. וְשְׁלוֹם. עֲזָרָהּ. כְּפָרָהּ. תּוֹרָהּ. חֲכָמָהּ. וְחַיִּים. וְרִצּוֹן.
 וְעוֹשֶׁר. וְכְבוֹד. וְכָל שְׁבֻטָא וְשְׁבֻטָא, יְנִיקוּ מִתְּנָה עֵילְאָה לֵיהּ.
 (טז) הַה״ד, וּמִמְדַּבְּרַי מִתְּנָהּ. מֵאִי מְדַבְּרַי. כְּד״א, ׀ וּמְדַבְּרַי נְאֻהָ.
 ׀ מִתְּהוּא מְדַבְּרַי אִתְיִין לֹון מִתְּנָה עֵילְאָה. בְּהֵאִי זְמַנָּא כִּד אִינוּן לָא מִתְּפַרְשָׁן
 וּמִלְאַסְמְכָא לָהּ.
 (יז) וְע״ד אִתְעָרוּ חֲבֵרִיָא, דְּכִד ב״נ נְסִיב אִיתְתָּא, אִתְדַּבְּק בְּשְׁכִינְתָּא.
 דְּהָא עַד לָא אֲנְסִיב, לָא שְׂרִיא עֲלֵיהּ. דְּלִית שְׁכִינְתָּא שְׂרִיא עַל אִתְרָא פְּגִימָא.
 וְכִד לָא שְׂרִיא עֲלֵיהּ, אִיהִי אִתְמַנְעוּ מִנִּיהּ תְּרִיסַר מִתְּנֵן עֵילְאִין.

מסורת זוהר (שה"ש ד) הקס"ז קסט ויהי תשסו ת"ז תי"ג ד' כח. (דפוסים ראשונים) צ ה"ג דפוס מונקאטש במרובעים נ"א למעלה בהשטות ת"ו ד' קמח. ז"ח ד' נ ט"ד.
 חלופי גרסאות ע נ"א דאתחצרו (מונקאטש בסגוריים) פ נ"א ועל (דפוסים ראשונים) צ ה"ג דפוס מונקאטש במרובעים נ"א למעלה (דפוסים ראשונים) ק נ"א מה ההוא (קראקא) ר נ"א לאסמכא (דפוסים ראשונים).

מאמר המולם שירת הבאר
 ביציאת מצרים, ונתעוררה עליהם יד רמה (צ"ל יד הגדולה) הנקראת כסף שהיא ימין המלך, דהיינו חסד.
 (ד) במחוקק במשענותם: היינו על ידי משה, שהוא מחוקק, נתחברה, המלכות, בי"ב שבטים שהם בניה, השורים סביב לה. מהו במשענותם. כוא וראה כשישראל עוסקים בתורה, שניתנה ע"י המחוקק, אז אלו י"ב עמודים שלמעלה סומכים את השכינה, שה"ס י"ב השבטים העליונים, וע"כ אומר במשענותם, כי המלכות נשענת עליהם.
 (טו) ות"ח תריסר תרעין וכו': וכוא וראה, י"ב שערים יש לה לבאר הקדושה הזו, שהיא סוד העיר הקדושה הנקראת ירושלים. שה"ס המלכות, ומהשערים האלו יוצאות לעולם י"ב מתנות עליונות, שהן (דפוס י"ב ט"ג)
 טובה, ושמתה, ברכה, ושלום, עזרה, כפרה, תורה, חכמה, וחיים, ורצון, ועושר, וכבוד. וכל שבט ושבט מי"ב השבטים, ינק לו מתנה עליונה.
 (טז) הה"ד ומדבר מתנה וכו': ז"ש, ומדבר מתנה. מהו מדבר. הוא, כמש"א ומדברך נאות, דהיינו דיבורי התורה, מהמדבר הזה באה להם מתנה עליונה, באותו זמן שאינם פוסקים מלסמוך אותה, ע"י עסק התורה (כבאות י"ד).
 (יז) וע"ד אתערו חברי"א וכו': וע"ז העירו החברים. כשאדם נושא אשה, הוא מתדבק בשכינה, כי מטום שנשא אשה אין השכינה שורה עליו, כי אין השכינה שורה על מקום פגום. וכשהשכינה אינה שורה עליו היא מונעת ממנו י"ב מתנות עליונים. וע"ד

ו זהר חקת חדש
 יח) ועל דא איתערו תכרייא, כל השרוי בלא אשה, שרוי בלא טובה.
 כד"א, ^ט לא טוב היות האדם לבדו. בלא שמחה, דכתיב ^ט ושמחת אתה
 וביתך. בלא ברכה, דכתיב ^ט להניח ברכה אל ביתך. בלא שלום, כד"א
^ט וידעת כי שלום אהלך. בלא עזרה, דכתיב ^ט אעשה לו עזר כנגדו. בלא
 כפרה, דכתיב ^ט וכפר בעדו וכעד ביתו. בלא תורה, כד"א ^ט האם אין עונתי
 כי ותשיה נדחה ממני. בלא חכמה, כד"א ^ט חכמות נשים בנתה ביתה. בלא
 חיים, כד"א ^ט ראה חיים עם אשה אשר אהבת. בלא רצון, כד"א ^ט מצא
 אשה מצא טוב ויפק רצון מה'. בלא עושר, כד"א ^ט בטח בה לב בעלה ושלל
 לא יחסר. בלא כבוד, כד"א ^ט אשת חן תתמוך ^ט כבוד.

יט) בגין דהאי אשת חיל, יראת ה' אקרי. כד"א, ^ט יראת ה' טהורה.
 וכד אנסיב ב"נ, פלהו תריסר תרעין אתפתחון, לאוספא ברכאן על רישיה.
 בגין דיתבי אסתרא דמטרוניתא, ואשתלים כגוונא דלעילא.

כ) וע"ד, ^ט וממדבר מתנה, וממתנה נחליא"ל. נחלין ב"דאל נגדין
 עליה. ומנחליאל במות. מאי במות, אסתלקות, דאסתליק ויתבי ברומי עלמא,
 ואשתדל במלין עילאין דאורייתא.

חלופי גרסאות

ט ו"א מוסיף כבוד ובחיק ירא אלקים נתן (רפוסים ראשונים).
 ת נ"א חן (מונקאטש במרובעים). א נ"א בתרא (ווינצ'א)
 נ"א בסתרהא (קראקא). ב ה"ג דפוב מונקאטש במרובעים
 נ"א דלעיל (רפוסים ראשונים) נ"א דלעילא (מונקאטש
 בסגריים).
 ח א (קהלת ט) מקץ ע. ב (משלי יח) בה מטות ח"א
 ד' רטב. ד"י ת"ז בהקדמה ד' ג. תי"ד ד' ל: תכ"ב ד' סת. תס"ח ד' צה: תק"ח ד' קיא ט"א. ג (שם לא) תוריע
 ז קפא אחרי מות עא. ד (שם יא). ה (תהלים יט) קרושים יא לעיל כ' תשא אות עג. ו (במדבר כא) ויצא ד.

מסורת הזהר

ט (בראשית ב) ב"א רעב. ט (דברים יד). 9 (יחזקאל
 מו) בהשמטות ח"ב ד' רע"א ר"י. ת"ז תי"ב ד' כו.
 תכ"ח ד' עב: ז"ח ד' נט ט"ב תק"ח ד' קטו ט"א.
 צ (איוב ה) ב"ב רכו. ק (בראשית ב) לעיל צ"ס.
 ד (ויקרא טז) לך תכו. ט (איוב ו) ט (משלי יד) ת"ז
 תסיט ד' קט: תיע ד' קכה. ז"ח ד' עה ט"ב פכ ט"ג ט"ד. א (קהלת ט) מקץ ע. ב (משלי יח) בה מטות ח"א
 ד' רטב. ד"י ת"ז בהקדמה ד' ג. תי"ד ד' ל: תכ"ב ד' סת. תס"ח ד' צה: תק"ח ד' קיא ט"א. ג (שם לא) תוריע
 ז קפא אחרי מות עא. ד (שם יא). ה (תהלים יט) קרושים יא לעיל כ' תשא אות עג. ו (במדבר כא) ויצא ד.

שירת הכאר

ושלל לא יחסר. ובלי כבוד, כש"א אשת חן
 תתמוך כבוד.

יט) בגין דהאי אשת וכו': משום
 שאשת חיל זו, שהיא המלכות, נקראת יראת
 ה', כש"א יראת ה' טהורה. וכשארם נושא
 אשה, נפתחים כל י"ב השערים להוסיף ברכות
 על ראשו, משום שיושב בסתר המלכות, ונשלם
 כעין של מעלה.

כ) וע"ד וממדבר מתנה וכו': חוזר
 לענין, ועל זה, וממדבר מתנה, שמעסק
 התורה זוכים ל"ב מתנות (כנ"ל אות ט"ז)
 וממתנה נחליא"ל, דהיינו שנהלי שפע של
 א"ל נמשכים אליו. ומנחליאל במות. מהו
 במות

מאמר

יח) וע"ד אתערו חברייא וכו': וע"ז
 העירו החברים, כל השרוי בלי אשה, שרוי
 בלי טובה. כמ"ש לא טוב היות האדם לבדו.
 ושרוי בלי שמחה, שכתוב, ושמחת אתה
 וביתך. ושרוי בלי ברכה, שכתוב, להניח
 ברכה אל ביתך. ובלי שלום, כש"א וידעת כי
 שלום אהלך. ובלי עזרה, שכתוב אעשה לו
 עזר כנגדו, בלא כפרה, שכתוב, וכפר בעדו
 ובעד ביתו. ובלי תורה, שכתוב, האם אין
 עונתי בי ותושיה נדחה ממני. ובלי חכמה,
 כמ"ש חכמות נשים בנתה ביתה. ובלי חיים,
 כש"א, ראה חיים עם אשה אשר אהבת. ובלי
 רצון, כמ"ש מצא אשה מצא טוב ויפק רצון
 מה'. ובלי עושר, כש"א, בטח בה לב בעלה
 (דפו"י דף ב' ט"ג)

זהר חקת חדש ז
כא) ומבמות הגיא, אוקמוה. אכל ת"ח, פד ב"ג אתדבק באורייתא,
 ויתבי ברומי עלמא, איבעי ליה לאשפלא גרמיה, בגין דיצרא בישא קטיגורא
 דמקטרג עלוי, לא ישלוט עלוי לאסטאה ליה. וע"ד, ומבמות הגיא, איבעי ליה
 למעבד בגיא בגין דיתפרש מניה תהוא דיתבי בשדה מואב, ודאי, יצרא
 בישא דאקרי לוט, ושריא במואב, בגין דאתדבקותיה בקדמיתא לאפקא פינא
 דעובדין בישינ בעלמא, במואב תה, פמד"א, ויתלד הבכירה בן ותקרא
 שמו מואב.

כב) ואי ב"ג אתפרש מניה, סליק למהוי ראש, ולמשרי בפסגה.
 מאי פסגה, פד"א פסגו ארמנותיה. ונשקפה. דאסתכלותא דלעילא
 ביה. ועל פני השימון, ודא עלמא דאתי, דאקרי ישימון, דאסתכל בה
 בהאי פסגה, קרתא קדישא ירושלים.

כג) ד"א, פד ישראל אהדרו בתיובתא, וסליקו לבירא לעילא, אתיהיבת
 לון במתנה. (* וכד תבו לאורח בישא, פדין ומבמות הגיא. פד"א ונשב
 בגיא מול בית פעור. על תהוא חוכה, יתבו לתתא בגיא. אשר בשדה מואב,
 בגין דסטרטא דמואב גרים לון.

מסורת הזהר חלופי גרסאות
 (I) (בראשית יט) בלק סה. (II) (תהלים מח). (III) (במדבר
 I) (בראשית יט) בלק סה. (II) (תהלים מח). (III) (במדבר
 כא). (IV) (דברים ג).
 ג ה"ג דפוס מונקאטש במרובעים נ"א ל"ג כגיא (דפוסים
 ראשונים) ד נ"א דעברוי (דפוסים ראשונים) ח נ"א מוסף
 ונשקפה על פני השימון (דפוסים ראשונים) ו נ"א מוסף
 כד"א על (דפוסים ראשונים). ז נ"א ודא (דפוסים ראשונים) ח נ"א תבו (דפוסים ראשונים).

מאמר המולם שירת הבאר
 במות. היא התעלות, שמתעלה ויושב ברום
 העולם, ועוסק בדברים עליונים שבתורה.

כא) ומבמות הגיא אוקמוה וכו':
 ומבמות הגיא העמידוהו, אבל בוא וראה,
 כשאדם נתרבק בתורה ויושב ברום העולם,
 כנ"ל, הוא צריך להשפיל עצמו, כדי שהיצר
 הרע, שהוא הקטגור המקטרג עליו, לא ישלוט
 בו, להסירו מן הדרך. וע"כ ומבמות הגיא
 אשר בשדה מואב, מחמת ההתעלות הגדולה
 הוא צריך לעשות עצמו שפל בגיא, כדי
 שיפרד ממנו אותו שיושב בשדה מואב, ודאי,
 הוא היצר הרע שנקרא לוט, ושוכן במואב,
 משום שדבקתו הראשונה, להוציא פירות של
 מעשים רעים, בעולם, היתה במואב. כמש"א,
 ותלד הבכירה בן ותקרא שמו מואב.

כג) ד"א כד ישראל וכו': פירוש אחר.
 כשישראל חזרו בתשובה, והעלו את הבאר,
 שהיא המלכות, למעלה, היא ניתנה להם
 במתנה. וע"ז כתוב, ומדבר, דהיינו מתשובה
 מתנה. וכשתזריים לדרך רע, אז ומבמות
 הגיא, כש"א, ונשב בגיא מול בית פעור. על
 עון זה ישבו למטה בגיא. אשר בשדה
 מואב, משום שהצד של מואב גרם להם
 עון זה.

כב) ואי ב"ג אתפרש וכו': ואם אדם
 (דפוס יד ב' ט"ג *) (ט"ד)

ולבתר

ח זהר חקת חדש
כד וּלְבַתֶּר דְּקַבִּילוּ עֹנְשֵׁיהוּ, סְלִיקוּ לְרִישָׁא, וְאַרְיִמוּ דְגְלִיהוֹן עַל כְּלָא.
 כְּד"א וְיְהִי אַחֲרֵי הַמַּגְפָּה וְכו', שְׁאוּ אֶת רֵאשׁ. לְאַרְמָא דְגְלִיהוֹן עַל כְּלָא.
 מְאֵמֵר וְהוֹרִידוּ לְאִישׁ מִנְחָה
כה ת"ח, הַאי בִּירָא מִנְחָה אֶקְרִי, כְּד"א וְהוֹרִידוּ לְאִישׁ מִנְחָה. תְּחַבְרוֹן
 מִנְחָה בְּכַעֲלָה, דְּגֵרְמַתוֹן דִּי־סַתְלַק מִינְהּ, כְּד נַחְתוּ יִהְיֹה צְדִיק לְמַצְרִים.
כו וְנָדָא הוּא תוֹרָה שְׁבַע"פ, וְאַקְרִי בְּאָר, דְּכְתִיב וְהוֹאִיל מֹשֶׁה בְּאָר.
 וְאִית בְּה שִׁית סְדְרִין. בְּג"כ שִׁית דְּרָגִין יְסַתְלִיק, יִמָּאן דִּי־תַעֲסַק בְּה.
כז הַה"ד, וּמִמְדַּבֵּר מִתְנָה. מֵאִי מְדַבֵּר, כְּד"א וּמִדְּבַרְךָ נִאֹוְה. מִתְנָה,
 גְּרִים לְצַדִּיק, דִּי־הֵיב לִיה מִתְנָה. וּמִתְנָה נַחְלִיאַל, אֲלִין יִנְחִלִין עֵילְאִין, נַצַּח
 וְהוֹד. וּמִנְחָלִיאַל בְּמוֹת, דָּא אֶסְתַּלְקוּתָא לְאַתְרָא דְּמִלְכָא שְׁאֲרִי. וּמִבְּמוֹת הַגִּיָּא
 אֲשֶׁר בְּשֻׁדָּה מוֹאֲב, דָּא יְצַחֵק, דִּיתִיב בְּהוּא שְׁדָה. דְּכְתִיב וַיֵּצֵא יְצַחֵק לְשׁוֹת
 בְּשֻׁדָּה. וּמִהוּא שְׁדָה אִיתְעַר עֲלִיהוֹן דִּינָא, יִעַד דִּי־תְבֹו בְּגִיָּא. רֵאשׁ הַפְּסָגָה,
 דָּא אֶבְרָהִם, רִישָׁא דְעֵלְמָא.

חלופי גרסאות

ט נ"א מוסיף ד"א שאו (קראקא) י דגרמו (ווינצ'א) נ"א
 בגמרין (קראקא) כ נ"א ל"ג ההוא צדיק (קראקא) ל נ"א
 ומאן (ווינצ'א) נ"א ומאן דיתלק (קראקא) ט נ"א ומתנה
 (דפוסים ראשונים) 1 נ"א נחליאל (קראקא) ט ח"ג דפוס
 מונקאטש במרובעים נ"א עד (דפוסים ראשונים) ט נ"א דיתבו (דפוסים ראשונים).

מסורת הזהר

כ (במדבר כה) 7 (בראשית מג) בהשמטות ח"א ד' תנו.
 ד"י ח (דברים א) ויצא יט. 1 (שיר ד) לעיל את טז.
 ט (בראשית כד) ב"א קמא תק"ח ד' קיא ט"ד קיר ט"א.
 מונקאטש במרובעים נ"א עד (דפוסים ראשונים) ט נ"א דיתבו (דפוסים ראשונים).

הסולם

והורידו לאיש מנחה

סדרים, דהיינו שתא סודי משנה, כנגד חג"ת
 נה"י דמלכות, משום זה מי שיתעסק בה,
 יתעלה שש מדרגות חג"ת נה"י כמ"ש לפנינו.

מאמר

כד וּלְבַתֶּר דְּקַבִּילוּ עֹנְשֵׁיהוּ וְכו':
 ואחר שקבלו את עונשם עלו לראש, והרימו
 דגליהם על הכל. כמ"ש, ויהי אחרי המגפה
 וכו', שאו את ראש. דהיינו להרים דגליהם
 על הכל.

מאמר והורידו לאיש מנחה

כו וְנָדָא הוּא תוֹרָה שְׁבַע"פ, וְאַקְרִי בְּאָר, וְהוֹאִיל מֹשֶׁה בְּאָר,
 ומדבר מתנה, מהו מדבר. הוא כש"א ומדברך
 נאוה. שהוא דברי תורה. **מתנה**, גורם בתורתו
 שהצדיק, שהוא יסוד, יתן לו מתנה. **וממתנה**
נחליאל, אלו הם הנחלים העליונים, שהם
נצה והוד. **ומנחליאל** במוות, זו היא התעלות
 אל המקום שהמלך שורה, שהוא **תפארת**.
 ומבמות הגיא אשר בשדה מואב, זה הוא
 יצחק היושב באותו שדה. שכתוב, ויצא יצחק
 לשנה בשדה. ומאותו שדה, שהוא **גבורה**,
 נתעורר עליהם הדין עד שישבו בגיא. שהוא
 שפלות. ראש הפסגה, זהו אברהם, שהוא
 חסד, ראש העולם. אלו הן שש מדרגות,
 שהעוסק בתורה מתעלה בהן.

כה ת"ח הַאי בִּירָא מִנְחָה אֶקְרִי וְכו':
 באר זו נקראת מנחה, כמ"ש והורידו לאיש
 מנחה, שהיא המלכות, שהפירוש הוא, תחברו
 מנחה, שהיא המלכות, בכעלה, שהוא ז"א,
 שגרמתם שז"א יסתלק ממנה, כשמכרו והורידו
 אותו צדיק, שהוא יוסף, למצרים. שעי"ז כתוב,
 והורידו לאיש מנחה, שתתקנו זה, ותחברו
 המנחה, שהיא מלכות, לאיש, שהוא ז"א.

כז הַה"ד הוּא תוֹרָה שְׁבַע"פ, וְהוֹאִיל מֹשֶׁה בְּאָר,
 שבעל פה, דהיינו המלכות, ונקראת באר.
 שכתוב, הוואיל משה באר. ויש בה ששה
 (דפוס יד ב' ט"ד)

ות"ח

זהר חקת חדש טו
כח ות"ח, בד נחת יוסף למצרים, תנא יעקב בחכמה, ורמז לון דינתון
 טפמן למנחה, דתהוי מגינה עליהון בגלותא. ובהאי מנחה, שית סטרין
 פלילין. מעט צרי ומעט דבש.
כט מ"ט מעט מעט. ת"ח, פד ב"ג לא אתפשוון עובדיהון לעילא,
 פדין סטרא דימינא אתרפייא, ושלית שמאלא, וע"ד מעט צרי ומעט דבש,
 ודא תמר, דאסתלק דכוורא מן נוקבא, וכדין מעט דבש. נכאת, פד"א וינראם
 את כל בית נכתה. ולט בטנים ושקדים, הא שיתא דרגין הכא, דכלילין
 בהאי מנחה.
ל ועם כל דא אע"ג דנחתא, מעט צרי אתי משום דיתבא בגלותא.
 וכד תעבדון האי מנחה, פדין ואל שדי יתן לכם רחמים. אל: דא אברהם.
 שדי: דא יצחק. יתן לכם רחמים: דא יעקב. לפני האיש: דא יוסף. כל
 אלין דרגין יתחברו. ואני פאשר שכלתי שכלתי. במקדש ראשון.
 שכלתי במקדש שני. לא אשפל עוד. וכל דא בחוכא דההוא ופאה, דנחתו
 למצרים.
לא ות"ח, תריסר שנין יתיב ההוא צדיק בבית האסורים. בג"כ תריסר
 שבטין בגלותא דאדום. בגין מאה ברבאן דמנעו מפל יומא.

מסורת הזהר חלופי גרסאות
 (בראשית מג) לעיל אות כה. (9) (מ"ב כ). (צ) (בראשית
 מג) לעיל אות כה. (ק) (שם) ויחי תשעה.
 9 נ"א דיוחון (מונקאטש) צ נ"א לתמן (קראקא) ק נ"א
 איתכלילין (קראקא) ד ה"ג דפוס מונקאטש במרובעים נ"א
 דאתמר (דפוסים ראשונים) ט נ"א מוסיף נכאת ולוט (דפוסים
 ראשונים) ת נ"א דנחת (דפוסים ראשונים).

מאמר המולם והורידו לאיש מנחה
כח ות"ח כד נהית וכו': ובוא וראה,
 כשירד יוסף למצרים, ראה יעקב בחכמה, ורמז
 להם, שיורידו שם, למצרים, את המנחה, שהיא
 המלכות, שתגן עליהם בגלות. וע"כ אמר
 הורידו לאיש מנחה. ובמנחה זו, כלולים ששה
 קצוות, חג"ת נה"י שז"ס מעט צרי, ומעט
 דבש, נכאת, ולוט, בטנים ושקדים. שהם ששה.
כט מ"ט מעט מעט וכו': שואל, מהו
 הטעם שנאמר מעט מעט, דהיינו מעט צרי
 ומעט דבש. בוא וראה, כשמעשיהם של בני
 אדם אינם ישרים למעלה, אז נחלש הצד
 הימין, שהוא חסד, והשמאל שולט. וע"כ מעט
 צרי ומעט דבש. זהו תמר. שיש בו זכר ונקבה,
 ונסתלק הדכר מן הנוקבא. שאין יחוד ז"א
 ומלכות שלם, ע"כ לא היה אז אלא מעט דבש.
נכאת, הוא כש"א ויראם את בית נכאתה,
 שפירושו אוצר הרי יש כאן ג' דברים, צרי
 (דפו"י דף ב' ט"ד)

דבש נכאת, ועם לוט בטנים ושקדים, הנה שש
 מדרגות כאן, הכלולות במנחה זו.
ל ועם כ"ג דא וכו': ועכ"ז, אע"פ
 שהמנחה, שהיא המלכות ירדה למצרים, בא
 מעט צרי, משום שיושבת בגלות. וכשתעשו
 מנחה זו, אז, ואל שדי יתן לכם רחמים. א"ל
 זהו אברהם, שהוא חסד. שדי, זהו יצחק,
 שהוא גבורה, יתן לכם רחמים, זהו יעקב,
 שהוא ת"ת. לפני האיש, זהו יוסף, שהוא יסוד,
 כל אלו המדרגות יתחברו. ואני כאשר שכלתי
 שכלתי. היינו שכלתי, במקדש ראשון. שכלתי
 במקדש שני. ולא אשכל עוד. וכל זה, בעון
 מכירת אותו צדיק, ירדו למצרים.
לא ות"ח תריסר שנין וכו': ובוא וראה,
 י"ב שנים ישב אותו צדיק, יוסף, בבית
 האסורים, משום זה י"ב השבטים הם בגלות
 אדום. משום מאה ברכות שמנעו מן המלכות
 בכל יום.
 ושאת

י זהר חקת חדש

ב וְשָׂא תָדָא לְחוּד יְתִיב בְּבֵית פּוּטִיפֵר. דְּכְתִיב, וַיִּזְכֹּר יְהוָה בְּרַבְּתָהּ הִיא כְּכֹל אֲשֶׁר יֵשׁ לָהּ בְּבֵית וּבִשְׂדֶה. בְּבֵיתָהּ, דָּא פְּלָגוּת שְׂתָא דְקָרִירוּ נְחִית לְעֵלְמָא. וּבִשְׂדֶה, דָּא פְּלָגוּת שְׂתָא דְכּוּר נֶשׁ יְתִיב בְּעוֹבְדוֹי בְּחַקְלָא. יִשְׂתְּאֲרוּ יִיב שְׁנִין אֲדִיִּתִיב בְּתֵהוּא בּוֹר. פְּדִין קב"ה אֲתַעַר עֲלֵיהוֹן בּוֹר דִּתְהוּא נְחֵשׁ, גְּלוּתָא דְעֵשׂוֹ. וְעַל דָּא וְהוֹרִידוּ לְאִישׁ מִנְתָּהּ, וּבְסוּף גְּלוּתָא, פְּגִין דְאֵינּוּן יִתְבוּ מִנְתָּהּ, אֲתַקִּיִּים בְּהוּ ׀ וְהִבִּיאוּ אֶת כָּל אַחִיכֶם מִכָּל הַגּוֹיִם מִנְתָּהּ לָהּ.

ג וְת"ח, הָאִי מִנְתָּה אֲרַעָא קְדִישָׁא אֲתַקְרִיָא, וְאֲשַׁתְּבַחָא בְּשַׁבְעָה פִּירִין עֵילְאִין דְאִית בְּהּ, פִּד אִיהִי בְּאֲתַחְבְּרוּתָא לְעֵילָא. וְעַל דָּא פְּקִיד לֹון קב"ה, פִּד יִיעֲלוּן לְאֲרַעָא קְדִישָׁא, דִּיתַחְבְּרוּן אֲתַתָּא בְּכַעֲלָהּ.

ד הַה"ד, וְלִקְחָתָּ מִרְאשִׁית כָּל פְּרֵי הָאָדָמָה. אָדָם, דָּא יַעֲקֹב, פִּד אֲתַחְבַּר בֵּיהּ אִימָא עֵילְאָה, דְאֲתַקְרִיָא הִיא, וְנֶאֱעֻטְרַת לֵיהּ, פְּדִין יְתִיב פְּרֵי הַהוּא אֵילְנָא רַבְרָבָא, וְאִיקְרִי בְּשֵׁלִימוּ אֲדָמָה.

ה וְשִׁמְתָּ בְּטָנָא, דָּא מִטְרוֹנִיתָא, דְאֲתִי לָהּ נְהִירוּ דְמַנְיָה, וְשׁוּי בְּהּ נְהִירוּ עֵילְאָה דְאֲתִי לֵיהּ מִרְאשִׁית. וּכְדִין, וְהִלַּכְתָּ אֶל הַמְּקוֹם. וּמֵאֵן הוּא פְּרֵי דְאָדָם וְדְעֵילָא, דָּא יוֹסֵף, דְאִיקְרִי צְדִיק, פְּרֵי מֵהַהוּא עֵץ חַיִּים. * וְהַהוּא

מסורת הזהר (בראשית לט) וישב בו ת"ח ד' כד. ׀ (ישעיה טו) א נ"א ויתב (קראקא) ב נ"א דאפקיד (וונציא) ג נ"א ואתעטר (קראקא) ד נ"א מינה (קראקא) ה נ"א לה (קראקא) ו נ"א דלעילא (דפוסיס ראשונים).

מסורת הזהר מאמר

ב וְשָׂא תָדָא לְחוּד יְתִיב וכו': ושנה אחת לכד ישב בבית פוטיפר, שכתוב, ויהי ברכת ה' בכל אשר יש לו בבית ובשדה. בבית, זה הוא מחצית השנה אשר קור יורד לעולם, ויושבים בבית. ובשדה, זה הוא מחצית השנה, שאדם יושב בעבודה בשדה. נשאר י"ב שנים, שישב באותו בור, בבית האסורים, לכן עורר עליהם הקב"ה על י"ב השבטים, את הכור של אותו נחש, שהוא גלות עשו. ועל זה כתוב, והורידו לאיש מנחה, ובסוף הגלות, שנותנים מנחה, דהיינו שמתקנים המלכות שנקראת מנחה, שתהיה מזדווגת עם ז"א, מתקיים בהם והביאו את כל אחיכם מכל הגוים מנחה לה'.

ג ות"ח הָאִי מִנְתָּה וכו': ובוא וראה, מנחה זו, נקראת ארץ ישראל, ארץ ה"ס מלכות, ישראל ה"ס ז"א. וארץ ישראל, מורה, שהמלכות היא בזווג עם ז"א. ומשתבחת בשבעה פירות עליונים שיש בה, שה"ס חג"ת נהי"מ, כשהיא בחיבור עם ז"א למעלה, וע"כ צוה אותם (דפוסי דף ב' ט"ד *) דף נ"א ט"א) הוה

חלופי גרסאות

א נ"א ויתב (קראקא) ב נ"א דאפקיד (וונציא) ג נ"א ואתעטר (קראקא) ד נ"א מינה (קראקא) ה נ"א לה (קראקא) ו נ"א דלעילא (דפוסיס ראשונים).

והורידו לאיש מנחה

הקב"ה, כשיבואו לארץ הקדושה יתחברו אשה בכעלה. דהיינו מלכות בז"א.

לד' הַה"ד וְלִקְחָתָּ מִרְאשִׁית וכו': זה הוא שכתוב, ולקחת מראשית כל פרי האדמה, אדמה, היא אותיות אדם ה' אדם, זהו יעקב, דהיינו ז"א. כשנתחברו בו אמא עלאה, שהיא בינה, הנקראת ה' ראשונה דהויה, ומעטירה אותו במוחין. או האילן הגדול הזה, שהוא ז"א, נותן פרי ונקרא בשלמות אדמה. והיינו פרי האדמה.

לח' וְשִׁמְתָּ בְּטָנָא דָא וכו': ושמת בְּטָנָא, זו היא המלכות, שנקראת טנא. שבא לה אור ממנו, מז"א. ושם בה האור העליון, הבא אליו מראשית, שהיא חכמה, ואז והלכת אל המקום. שהוא המלכות, ומי הוא פרי של אדם שלמעלה, שהוא ז"א. זה הוא יוסף, שנקרא צדיק, דהיינו יסוד ז"א, שהוא פרי מעץ החיים ההוא, שהוא ז"א. והפרי ההוא יתחבר בטנא, שהוא מלכות. ואם לא תלך עם הפרי הוה

זהר חקת חדש יא

פרי תחבר בשנא. ואי לא תיזל עם האי פרי, אסתפר מלמיזל להווא אתרא, דלא תוקיד לך ובשלהובקהא.

לז) כף אמר יעקב לבנוי, אסתפרו מלמיחת למצרים, אי לא תחתון לאיש ההוא מנחה. וכד תחתון, תתפייסון בחדא, וכל עלמא בחדוה.

לז) ות"ח, מה כתיב, ויכינו את המנחה עד בא יוסף. דהאי מנחה אתתקנת בתריסר סמכין דילה, עד דאתא בעלה לאתחברא בה בצעהרים. ובהווא זמנא אינון ייכלון לחמא תמן, וסמא דחיי אתער עליהו.

לח) פתח ואמר, א קומה ה' אל נשא ידך. לאגברא ימינא על פלא. כד"א, נשאתי את ידי. ודא ימינא עילאה, דאקרי אל, דארימת דגלא לעילא. וע"ד, וקאת אל הכהן, ודא סטרא דמינא, דאתער בעלמא, והוא קבל מינה ההוא מנחה, ויקבל לה בימינא.

לט) וע"ד כתיב, ה' הגדלה והגבורה. מה טעם, משום דכתיב פי כל בשמים. ואתחבר בארץ האי ראשית פרי, וכל כתרין.

מ) וע"ד כתיב, שאו ידיכם קדש, קבילו להווא מנחה דאקרי ידכם דמינא, ותשאו יתה לאתרא דאקרי קדש, דהיינו שבת, תשאו יתה ליה. וכדין וברכו את ה', ונאיהי לאתברכת מפלא, על ידוי דכהנא דאתלבש בכד,

מסורת הזהר חלופי גרסאות

א) (תהלים י) ב) (שמות ו) ג) (דברים כו) יתרו רסא תקיח ר' צט ט"א. ד) (דה"א כט) ב"א שלט לעיל תרומה אות לב מ. ה) (תהלים קלד) ויחי תמט ויקרא רג ת"ז תמ"ט ד' פה: ז"ח ד' פו ט"ד.

ז נ"א בשלהוביתא (קראקא). ח נ"א אתפייסון (קראקא). ט נ"א כנברא (קראקא). י נ"א דא (קראקא) כ נ"א ואיהו (מונקאטש) ל נוסח אחר מברכת (מונקאטש במרובעים). מ ה"ג הטלם נ"א לכלא (כל הרפוסים) נ נ"א כבר (קראקא).

מאמר הסולם והורידו לאיש מנחה

הזה, שהוא יסוד, השמר מללכת למקום ההוא, שהוא המלכות, שלא תשרף אותך בלהביה.

לז) כך אמר יעקב וכו': כך אמר יעקב לבניו, השמרו מרדת למצרים, אם לא תורידו לאיש ההוא מנחה, וכאשר תורידו, תתרוצו יחד, וכל העולם יהיה בשמחה.

לח) ות"ח מה כתיב וכו': ובוא וראה, מה כתוב ויכינו את המנחה עד בא יוסף, כי מנחה זו, שהיא המלכות, נתתקנה בי"ב עמודים שלה, שה"ס י"ב שבטים שבמלכות, עד שבא בעלה ז"א, להתחבר בה בצעהרים. ובעת ההיא הם יאכלו לחם שם, וסם חיים יתעורר עליהם.

לח) פתח ואמר קומה וכו': פו"א קומה ה' אל נשא ידך. היינו להגביר הימין על השמאל. כש"א, נשאתי את ידי. שוהו ימין עליון, שנקרא א"ל. שהרימותי הדגל למעלה. (דפו"י דף נ"א ט"א)

ועל זה, ובאת אל הכהן, והוא צד ימין שנתעורר בעולם, שהוא חסד, והוא יקבל ממך המנחה ההיא, ויקבלה בימין. שהוא חסד.

לט) וע"ד כתיב לך וגו': וע"כ כתוב, לך ה' הגדולה והגבורה וגו'. מהו הטעם יש גדולה וגבורה במלכות, הוא משום שכתוב, כי כל בשמים ובארץ, אשר היסוד שנקרא ב"ל, מחבר שמים וארץ שהם ז"א ומלכות, ונתחבר בארץ ראשית הפרי הזה, שהוא יסוד, וכל הספירות דהיינו הגדולה והגבורה והתפארת והנצח וההוד.

מ) וע"ד כתיב שאו וגו': וע"כ כתוב, שאו ידיכם קדש, שפירושו, קבלו אותה המנחה הנקראת ידכם הימנית, ותשאו אותה אל המקום שנקרא קדש, שהוא אר"א, דהיינו שבת, שאז עולה המלכות לאר"א. תשאו אותה אליו. ואז וברכו

יב זהר חקת חדש
 דאיהו ענפא דאילנא עילאָה, דאקרי חקמה עילאָה דאתלבשת ביה. ומתהוא
 ׀ ענפא, נפקין פל ברכאן בעלמא.
מא וחושבנא דהאי כהן ׀ שבועין וְחַמֵּשׁ. שבועין ותריין, לקביל ע"ב סטריין,
 רשימין בסטרא דחסד. ותלתא דאישתארו, לקביל תלתא דרגין עילאין, דאתלבש
 בהון. ולא בעי פהנא למיפסק, בין ההוא לבוש עילאָה דאתלבש ביה, דלא
 לאתוואה פרוּדא באתרא עילאָה. וכדין אתברכן עילאין ותתאין על ידיה.
מב ות"ח, אלמלא ההוא מנחה דנחתא עמהון, ׀ ובועיא עליהון רחמין,
 לא נפקי מתמן. הה"ד, ׀ ותעל שועתם אל האלהים מן ׀ העבודה. האלהים:
 דא אימא עילאָה. מן העבודה: דא מנחה, דאיהי עבודה ואיהי מצלחה על
 בנהא, כד"א ׀ ואני תפלה. ואקרי עבודה, בגין דהיא ׀ ג"ע, ואצטריף ׀ למפלתה.
מו ואיהי קיומא דעלמא. וע"ד איתערו חבריא, על תלת מלין עלמא
 ׀ מתקיים, על התורה, דא יעקב. על העבודה, דא תורה ׀ שבע"פ. ועל גמילות
 חסדים, דא אברהם. דבר אחר, עבודה, דא יצחק, וכולא חד.
מד וכד איתער האי כהן, להאי עבודה, פדין נחית לחם מן השמים

מסורת הזהר
 (1) (שמות ב) חיי שרה רלב להלן אות ס. ז) (תהלים קט) ס נ"א ל"ג ענפא (קראקא) ע נ"א מוסף שבעין שבעין
 תזריע קלד. (קראקא) 9 נ"א ובעת (רפוסים ראשונים) צ נ"א ל"ג מן
 העבודה עד העבודה (קראקא) ק נ"א ג"ח (מונקאטש במרובעים) ד נ"א למפלא (רפוסים ראשונים) ש נ"א תקיים
 (קראקא) ת ה"ג ברפוס ווינציא ומונקאטש בסוגריים נ"א שבכתב (קראקא).

מאמר **הסולם** **והורידו לאיש מנחה**
זכרנו את ה'. והיא מתברכת מכל, על ידי
 הכהן, שהוא חסד דז"א, המתלבש בכד, שהוא
 יסוד דז"א שהוא ענף של האילן העליון הנקרא
 חכמה עליונה, כי כשז"א ומלכות מלבישים
 לאר"א, שה"ס חכמה עליונה, נמצא יסוד דז"א,
 שהוא ענף לחכמה עליונה, כי חכמה עליונה
 מתלבשת בו. ומהענף ההוא, שהוא יסוד,
 יוצאות כל הברכות שבעולם.

מא **והושבנא דהאי כהן וכו':** והחשבון
 של כהן, הוא ע"ה. ע"ב הם כנגד ע"ב צדדים
 הרשומים בחסד, כי חסד הוא בחשבון ע"ב, וג'
 שנשארו עד ע"ה, הם כנגד ג' מדרגות עליונות
 חב"ד, שהכהן שהוא חסד דז"א, מתלבש בהם.
 והכהן אינו צריך להפסיק בין אותו הלבוש
 העליון, דהיינו חב"ד, שנתלבש בו, כדי שלא
 להראות פרוד במקום עליון. ואז מתברכים
 עליונים ותחתונים על ידו.

מב **ות"ה אלמלא ההוא וכו':** ובוא
 וראה, אם לא אותה המנחה, שהיא המלכות,
 שהורידו עמהם למצרים, ויעקב בקש עליהם
 (דפו"י דף נ"א ט"א)

יד זהר חקת חדש

(מט) וע"ד ויכנינו את המנחה, כדן וישא משאת, פליג לון תולקהון. ומאן אתר יהיב לון, מאת פניו, ידא האי פורסייא, דמזונא דכולא ביה.

(נ) ותרב משאת בנימין, מ"ט, בגין דשכינתא בתולקיה. ממשאת כלם חמש ידות, ת"ח, האי ה' בתרא, אקרי פלה, כד אתחבר כ"ל עמה, לא אתיישבו אלא בתולקא דבנימין. וע"ד חמש ידות קביל, כד קביל האי ה' דאקרי מנחה בתולקיה. וכל חמשין ברכאן, דאתין מכ"ל להאי פלה, קביל בנימין. מאי טעמא, בגין דאיהו זעירא דכלהו.

(נא) משאת פלהו שבטין עשרה, משאת בנימין, אתרבי, ה' זמנין עשרה. הא חמשין. וכולא בגין האי ה' דשריא בתולקיה. מ"ט, בגין דאיהו זעירא, ואיהו זעיר, אתרעצא ביה, לשנאה מדונה עמיה.

(נב) ועל דא כתיב, הביאני המלך חדריו, דא בנימין, דאעיל ליה יוסף בבידריה. נגילה ונשמחה, אגילה מפעי ליה, מאי נגילה. דכלהו אעיל לון בגיניה דבנימין. כן, מאי כן. דא פללא דאורייתא, דאתקיים כד נטיר אות ברית קדש. נזכרה דודך מין, דכתיב וישתו וישכרו עמו.

חלופי גרסאות

ז ה"ג דפוט מונקאטש במרובעים נ"א ל"ג דא (דפוטס ראשונים) ח נ"א עמא (קראקא) ט נ"א כולא (קראקא) י נ"א אתרבי את ה' זמנין עשרה חמשין וכלא האי ה' (קראקא) כ נ"א בארדא (קראקא).

מסורת הזהר

(י) (בראשית מג) כ) (שם) ל) (שה"ש א) לך שיג ז"ח לך אות צב ד' סה ט"ג סו ט"ב ט"ד סו ט"א ט"ב.

והורידו לאיש מנחה

(נא) משאת כלהו שבטין וכו': משאת כל השבטים הם עשרה וכתוב, ותרב משאת בנימין, היינו שנתרבה ה' פעמים עשרה, שכל ספירה שבחג"ת נ"ה דמלכות, נכללה מעשרה, והן החמשים. והכל היה בשביל אותה ה' ששרתה בחלקו. מהו הטעם. הוא בשביל שהמלכות היא קטנה, והוא קטן, רצתה בו לשים משכנה עמו. כלומר, שקטן רומז על מלכות.

(נב) ועל דא כתיב וכו': וע"ז כתוב, הביאני המלך חדריו. זה הוא בנימין, שאמר כן, שיוסף הביאו בחדרו. נגילה ונשמחה, אגילה, לשון יחיד, היה צריך לומר, מהו נגילה. ומשיב, שכל השבטים, הביאם בחדרו בשביל בנימין. ע"כ אומר לשון רבים. כן מהו כן. ומשיב, זה הוא כלל התורה, שנצטרפה מכ"ב אותיות, ובן רומז על כ"ב, שהיא נתקיימה כשיוסף שמר אות ברית הקדש, נזכרה דודך מין, כי כתוב, וישתו וישכרו עמו.

וע"ד

הסולם

מאמר

מבנות ירושלים, היינו כאשר התקינו את המנחה הזו, שהיא מלכות, שאז מאיר לה השמש.

(מט) וע"ד ויכנינו את וגו': וע"ד, ויכנינו את המנחה, כדי שהשמש שהוא ז"א יאיר לה. אז וישא משאות, שחלק להם חלקיהם. ומאיוה מקום נתן להם. מאת פניו. זה הוא הכסא, שבו מזון לכל. דהיינו הבינה.

(נ) ותרב משאת בנימין וכו': מהו הטעם. הוא, משום שהשכינה היא בחלקו. ממשאות כולם חמש ידות, בוא וראה, ה' אחרונה דהויה, הנקראת כלה, כשכ"ל, שהוא היסוד נתחבר עמה (כנ"ל אות מ"ו) אינם מתיישבים אלא בחלקו של בנימין, כי בנימין, ה"ס יסוד דמלכות, וע"כ קבל חמש ידות כשקבל אותה ה' הנקראת מנחה, דהיינו המלכות, בחלקו. ואת כל חמשים הברכות הבאות מב"ל אל הכלה, קבל בנימין. שהוא היסוד שלה. מה הטעם. הוא מפני שהוא הקטן מכולם. הרומז על המלכות שהיא קטנה.

(דפו"י דף נ"א ט"ב)

זהר הקת חדש מזו
מאמר בחבלי אדם אמשכם בעבתות אהבה

נג וע"ד כתיב, משכני אחרך נרוצה, דמשיך לון לאחוי תמן. כד"א,
בחבלי אדם אמשכם בעבתות אהבה, דא אהבה דנחתא עמהון לדיינא תמן,
וחדו תמן במלקא עילאה, דאתחבר עם יוסף תמן, בגין דנטר ברית קדש
דאתיהיב לתמניא יומין.

נד וע"ד כתיב, מישרים אהבוד. מאי מישרים, כד"א א"תה כוננת
מישרים. ומאן אינון, כד"א, משפט וצדקה. אלין איקרון מישרים ודאי.
כד"א, צדיק וישר הוא. ואתכליל דכתרא עם נוקבא, משפט אתכליל בצדק,
וצדקה איתערת בעלמין פלהו. וע"ד מישרים אהבוד ודאי.

נה וישאל אהב את יוסף מפל בניו. ישאל מפעי ליה, מאי וישאל.
לאכללא עמיה שכנתא, דחיימא ליה ליוסף. פגוונא דא תנינן ויה, הוא
ובית דינו.

נו וכלהו שבטין אודו ליה, על דאתרחים מאבא ואימא. ובכיכו ליה
ברפת עלמין פלהו, לאתישבא בדוכתיה פדקא חזי.

נז ומנא לן דאפילו אחוי רחמיו ליה. דכתיב על פן עלמות אהבוד.
מאי עלמות כד"א > עמד על שני עשר בקר. ואינון בעלמא דנוקבא, ואינון
איקרון עלמות.

חלופי גרמאות

ל ה"ג ברפוס מונקאטש במרובעים נ"א ל"ג עומד (רפוסים ראשוניים).

מסורת הזהר

(ח) (הושע י"א) (ו) (שה"ש א) לעיל אות נב. (ז) (תהלים צט) לך רכט. (ח) (שם. ט) (דברים לב) תולדות פג לעיל כי תשא אות ע. (ט) (בראשית לז) וישב עד. (ק) (שיר השירים א) וירא יט זהר חדש ד' סה ט"ב. (ר) (מלכים א' ז) ויחי תשנן.

הסולם

בחבלי אדם אמשכם בעבתות אהבה

העולמות. וע"כ מישרים אהבוד ודאי.
נה וישאל אהב את וגו': וישאל אהב את יוסף מכל בניו. שואל, ישראל היה צריך לומר, מהו, וישאל עם ו'. ומשיב, כדי לכלול עמו השכינה האנוהבת את יוסף, וע"כ כתובה ו' יתירה. כעין זה למדנו, והויה, עם ו' פירושו, הוא, ז"א, ובית דינו, המלכות.

נו וכלהו שבטין אודו וכו': וכל השבטים הודו לו, על שאהוב לאביו ולאמו. וברכו לו ברכות כל העולמות, שיתישב במקומו כראוי.

נז ומנא לן דאפילו וכו': ומאין לנו, שאפילו אחיו אהבו אותו. כי כתוב, על כן עלמות אהבוד. מהו עלמות, הוא כש"א עומד על שני עשר בקר. שהים שהוא המלכות עומד על

מאמר

נג וע"ד כתיב משכני וגו': וע"כ כתוב, משכני אחרך נרוצה. כי יוסף משך אחיו שמה. כש"א, בחבלי אדם אמשכם בעבתות אהבה. זוהי אהבה, שהיא חסד ז"א, שירדה עמהם לדור שמה, ושמתו שם במלך העליון, שהוא ז"א, שנתחבר שם עם יוסף, משום ששמר את ברית הקדש, שניתנה לשמונה ימים.

נד וע"ד כתיב מישרים וכו': וע"כ כתוב, מישרים אהבוד, מהו מישרים. הוא, כמו שאתה אומר אתה כוננת מישרים. ומי הם. הוא כש"א, משפט וצדקה, שהם ז"א שנקרא משפט ומלכות הנקראת צדקה. אלו נקראים מישרים, בודאי. כש"א צדיק וישר הוא. ונכלל הדבר עם הנוקבא, דהיינו משפט שהוא ז"א, נכלל עם צדק, שהוא המלכות. והצדקה נתעוררה בכל (דפו"י דף ג"א ט"ב)

טז **זהר** **חקת** **חדש**
נח בַּתֵּר דְּאַסְתְּלִיק יוֹסֵף לְעִילָא, מַה כְּתִיב, ׀ שְׁחוּרָה אָנִי וְנִאֲנָה, בְּגִין ׀ דְּאַתְתְּקִיף גְּלוּתָא עַלְיֵיהּ. וְעַם כָּל דָּא וְנִאֲנָה, יִדְלָא אַתְעַרְכִּי בְּהוּ. כְּאַהֲלֵי קֶדֶר, אַתְתְּקִדִית בִּינֵיֵיהּ, דְּגִזְרוּ ׀ עַלֵי כְּמַה גִּזְרִין בִּישִׁין, וְעַם כָּל דָּא אָנָּא ׀ אִיהִי כִירְיעוּת שְׁלֵמָה, כְּעוֹכְדִין טְבִין. בְּגִין דְּשִׁבְטֵי יְהוּ עָאלוּ, וְשִׁבְטֵי יְהוּ נִפְקוּ.

נט ׀ אַל תִּרְאֵנִי שְׂאֲנִי שְׁחַרְחֹרֶת, בְּגִין דְּשִׁמְשָׁא אַסְתְּלִיק. וְכָל דָּא בְּנֵי אַמֵּי גְרָמוּ. מֵאֵן בְּנֵי אַמֵּי. דָּא ׀ בְּנֵי דְיַעֲקֹב, דְּזַבְּנֵנוּ לְיוֹסֵף הַכָּא. וְאִינוּן גְּרָמוּ לִי ׀ וְלְשִׁכְנֵינָתָא דְאַתְגְּלִיָּא עִמֵּי הַכָּא.

ס עַל דָּא ׀ אָמַר ׀ וַיִּאֲנָחוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל. כִּד חֲמוּ פּוֹלְחָנָא קְשִׁיָּא, עַד דְּתָהוּ דְכִיר לְהוּן קְנִימָא עִילָאָה וְאַתְעַרַּת בְּרַחֲמִין עַל בְּנֵהָא, אִימָא עִילָאָה. הַה"ד, ׀ וַתַּעַל שׁוֹעַתָם אֶל הָאֱלֹהִים, דָּא אִימָא ׀ עִילָאָה, דְּכָל חִירוּ בִידְהָא, וּפְתַחָה לֹון פְּתַחִין עִילָאִין, חֲמִשִּׁין תַּרְעִין, וְאַפִּיקַת לֹון מִתַּמָּן. וְאַתְמַלְיָא אִימָא תַתְּאָה רַחֲמִין עַלְיֵיהּ. וּמִשָּׁה נִפְק לְעִלְמָא, מְמַנָּא ׀ וְאֵב לְמַרְעֵי לְיִשְׂרָאֵל בְּאוּרֵיִיתָא.

מְאָמַר לְמַנְצַח עַל שׁוֹשְׁנִים

סא ת"ח, דוד רמז ליה להאי תושבֶּחָתָא דְּדְשִׁיר הַשִּׁירִים קוֹדֶשׁ קוֹדֶשְׁיָא,

מסורת הזהר
 (ד) (שה"ש א) לעיל יתרו אות לו. (ש) (שם) לעיל יתרו אות מה. (ת) (שמות ב) אררא רבא קעט לעיל אות מב. (א) (שם) לעיל אות מב.
 ק נ"א אמרין וּל"ג וַיִּאֲנָחוּ (דפוסים ראשונים) נ"א כל דא ראשונים) ׀ ׀ ה"ג בדפוס מונקאטש במרובעים נ"א אבוי דעי (דפוסים ראשונים) נ"א ממעי אמו (הגהות דפוס מונקאטש) ת נ"א ל"ג דשיר השירים (קראקא).

מאמר **הסולם** **כחכ"י אדם אמשכם כעבותות אהבה**
 על י"ב בקר, שה"ס י"ב שבטים עליונים שבמלכות שמשם שורש י"ב שבטי ישראל והשבטים נקראים עלמות, משום שהם בעולם הנוקבא, דהיינו המלכות.
נח **בתר דאסתלק יוסף וכו':** אחר שנסתלק יוסף למעלה. מה כתוב, שחורה אני ונאווה, שחורה היינו משום שהגלות נתחזקה עליהם, ועכ"ז ונאווה, היינו משום שלא נתערבו במצרים. כַּאֲהֲלֵי קֶדֶר. היינו, נשחרתי ביניהם, שגורו עלי כמה גזרות רעות, ועם כל זה, אני הוא יפה כיריעות שלמה, במעשים טובים. משום ששבטי יה, באו למצרים, ושבטי יה יצאו משם שלא נשתנו.
נט **אל תראוני שאני שחרהורתי:** היינו משום ששופתני השמש, כי השמש, שהוא ז"א נסתלק. וכל זה בני אמי גרמו לי, מי הם בני (דפו"י דף נ"א ט"ב)

מאמר למנצח על שושנים
סא ת"ח דוד רמז וכו': בוא וראה, דוד רמז

זהר חקת חדש יז
 על ידא דבני קרח, אלא קלא מְטָא זמנא * דִּיתְאַמְר. בג"כ כתיב, א למנצח על
 שושנים לבני קרח משכיל שיר * ידית. על שושנים, אלין נשיקות פיהו,
 דאיקרון שפתותיו שושנים.
 סב) ד"א, שושנים, אלין שית שנין, דאתחברון בהאי שושנה סומקא,
 דאיהי שביעאה דכלא. משכיל, דא נגידו דעתיקא קדישא, דנגיד לון בהאי
 שעתא, דיתבי יחד ולא מתפרשין. בגין אינון נשיקין בדביקותא דרוחא, ולא
 מתפרשין.
 סג) שיר ידיות, רמז להאי שירתא, דאקרי שיר כפול. והכא שיר
 השירים, והכא שיר ידיות, וכולא חד. קב"ה וקנסת ישראל, איקרון דודים.
 הה"ד, שתו ושכרו דודים. בגין כן שיר ידיות, דאינון דודים, דא משבחה
 לדא, ודא משבחה לדא. וכמא דהתם, כנסת ישראל שריאת בתושבתא, דהכי
 אתחזי, דכתיב ישקני. אוף הכא, היא שריאת לשבחה למלכא.
 סד) רחש לבי דבר טוב. רחש לבי, דא חיתא, דרחיש בליליא, דאקרי
 לבי. דבר טוב, דסליקת דברעותה דיתחבר מלכא עמה, דאקרי טוב.
 סה) ד"א, בגין קלא אתייהיב ליה רשו לגלאה, אמר רחש בגין דמרחשא

מסורת הזהר חלופי גרסאות
 (1) (תהלים מה) ג (שה"ש ה) ויצא שפט להלן את סט. א ה"ג דפוס מונקאטש במרובעים נ"א דאיתמר (דפוסים ראשונים) ב נ"א ל"ג מן מתפרשין עד מתפרשין (קראקא) ד (תהלים מה).
 ג נ"א שיר השירים הכא (דפוסים ראשונים) ד נוסח אחר ביעותא (קראקא) ה נוסח אחר דאתחבר (ווינצ'א) נוסח אחר דאיתחבר (קראקא).

מאמר המולם למנצח על שושנים
 רמז לתשבתה של שיר השירים שהיא קדש קדשים. שהיתה ראויה להאמר על ידי בני קרח, אלא שלא הגיע הזמן להאמר. משום זה כתוב, למנצח על שושנים לבני קרח משכיל שיר ידיות. על שושנים, אלו הן נשיקות פיהו, הנקראות שפתותיו שושנים.
 סב) ד"א שושנים אלין וכו': פירוש אחר. שושנים, אלו הן שש שנים, שהן חג"ת נה"י, שנתחברו בשושנה האדומה הזו, שהיא שביעית של כולן, דהיינו המלכות שהיא שביעית, אחר חג"ת נה"י, משכיל, זו היא המשכה של עתיקא קדישא, שהוא כתר, הנמשך להם באותה שעה, שז"א ומלכות, יושבים יחד ואינם נפרדים. משום שהנשיקות הן בדבקות הרוח, ואינן נפרדות.
 סג) שיר ידיות רמז וכו': שיר ידיות, הוא רמז לאותה שירה שנקראת שיר כפול, (דפו"י דף נ"א ט"ב *) ט"ג)
 דהיינו י"ה. ושיר השירים הוא י"ה, שיר הוא י" השירים הוא ה'. כמ"ש בזהר תרומה (אות שנו"ט). כאן אומר שיר השירים וכאן אומר שיר ידיות והכל אחד. הקב"ה וקנסת ישראל, שהם ז"א ומלכות, נקראים דודים. ז"ש שתו ושכרו דודים. משום זה כתוב, שיר ידיות, שיר של הרודים האלו, זה משבח לזה וזה משבח לזה. וכמו שם בשיר השירים, התחילה כנסת ישראל בשבחה, שכך הוא ראוי, שכתוב, ישקני, אף כאן המלכות התחילה לשבח אל המלך.
 סד) רחש לבי דבר טוב: רחש לבי, זו היא חיה שרוחשת בלילה, שהיא המלכות, הנקראת לבי. דבר טוב. שעלה ברצונה שיתחבר עמה המלך הנקרא טוב, שהוא ז"א.
 סה) ד"א בגין קלא וכו': פירוש אחר. דוד הוא המלכות ומשום שלא ניתנה לו רשות לגלות רצונו שיתחבר עמו המלך שנקרא טוב, כי עוד לא נשלמה המלכות, אמר רחש משום שרחש

יח זהר **ח** חקת **ה** חדש

ליה האי מלה בלביה, ואפילו בשפנותיה לא אתייהיב וליה רשו לרחשא, אלא בלביה.

סו ד"א, מ"ט רחש לבי. בגין דדבור בלא קול, לא זכיל למללא. ויהאי לביי דאקרי דבור, עד השפא לא אשתלימת, עד דאתא שלמה מלכא, ויבנא לה ביתא, ואשתלימת סיהרא ברבו יתיר על כולא. בגין דקול אתחבר עמה.

סז ויהיא שענתא, אתייהיב רשו למללא, דהא אשתלימת בקלא. ויתבא בשלימו עם מלכא. בגין דאפיקת ברא חפימא לעלמא, ואתקינת ביתא למלכא. כדן מלכא שוי מדוריה עמה, ושראת למללא, ואמרת ישקני מנשיקות פיהו.

סח אבל השפא ביומי דדוד, עד כדן לא יתבא באשתלמותא, בג"כ רחש לבי ודאי תהוא דבר טוב. השפא טוב, ולא טובים. פינן דאתחבר קול עמה, כדן טובים ודאי בכולא. צדיק טוב אקרי, דכתיב, אמרו צדיק פי טוב. אוף איהי אתקריאת טובה, טובה חכמה. וכד יאתקריבו אתחברו פחדא באינון נשיקין, כדן פי טובים דודיק מנין, אינון דודים פרוויהו פחדא.

סט הכא דודים, ותכא דידות. ואימת אינון טובים. מנין. פד אשתקיין מניה דההוא זין דמנטרא. וע"ד כתיב, שותו ושכרו דודים. דהא נטיעין שקיו

מסורת הזהר **חלופי גרמאות**

(ה ישעיה ג) ב"א שכו. (ו) קהלת ז) חוקת מט. ז) (שה"ש א) ב"ב קל ויקרא קצה אמור קכו בהעלותך כג לחלן פו. (ח) (שם ה) לעיל אות סג.

אית קריבו (ווינציא) ס ג"א מוסיף מנין טובים ודאי (דפוסים ראשונים) ע ג"א כד ההוא יין דמנטרא אשתקיין מניה (דפוסים ראשונים).

ו ג"א ל"ג ליה (קראקא) ז ג"א ובנה (דפוסים ראשונים) ח ג"א מוסיף אתייהיב לה (קראקא) ט ג"א בכולא (ווינציא מונקאטש בסוגריים). י ג"א עמו (דפוסים ראשונים) כ ג"א ודא (ווינציא) ל ג"א בכולי (קראקא) מ ג"א והכי. נ ג"א אית קריבו (ווינציא) ס ג"א מוסיף מנין טובים ודאי (דפוסים ראשונים) ע ג"א כד ההוא יין דמנטרא אשתקיין מניה (דפוסים ראשונים).

מאמר **הסולם** **למנצח על שושנים**

שרחש הדבר בלבו, ואפילו בשפתותיו לא נתנה לו רשות לרחש, אלא בלבו.

סו ד"א מ"ט רחש וכי: פירוש אחר. מה הטעם שרחש לבי, הוא משום שדבור בלי קול אינו יכול לדבר. ולבי זה, שהוא המלכות, נקרא דבור. וז"א נקרא קול. וכיון שהיתה בלי ז"א נבחן שהדבור היה בלי קול. כי עד עתה עוד לא נשלמה המלכות, עד שבא שלמה המלך ובנה לה בית, שהוא בית המקדש, ונשלמה הלבנה, שהיא המלכות, בגדלות יתרה על הכל. משום שהקול, שהוא ז"א, נתחבר עמה.

סז ויהיא שענתא אתייהיב וכי: ובאותה שעה, שנשלמה, ניתנה הרשות לדבר, כי נשלמה בקול, שהוא ז"א, וישבה בשלמות עם המלך, שהוא ז"א. ומשום שהוציאה בן חכם לעולם. שהוא שלמה, והתקינה בית למלך, אז (דפויי דף ג"א ט"ג)

שם המלך משכנו עמה, שהוא קול, והתחילה לדבר, ואמרה, ישקני מנשיקות פיהו.

סח אבל השתא ביומי וכי: אבל עתה בימי דוד, ועד עתה עוד לא ישבה בשלמות, משום זה, רחש לבי ודאי הדבר הטוב ההוא, שהוא ז"א. עתה אומרת טוב. ולא טובים. אחר שהקול נתחבר עמה, בימי שלמה, אז נאמד טובים ודאי בכל. דהיינו כי טובים דודיק מנין. הצדיק, שהוא יסוד, נקרא טוב. שכתוב, אמרו צדיק כי טוב. אף היא, המלכות, נקראת טובה. שכתוב טובה חכמה. שסובב על המלכות הנקראת חכמה תתאה. וכשנתקברו ונתחברו יחד בנשיקות האלו, אז נאמר, כי טובים דודיק מנין. שהם דודים שניהם ביחד. ע"כ נאמד טובים.

סט הכא דודים והכא וכי: כאן כתוב, דודים

זהר חקת חדש י"א

בְּעֵינַי מִנְהַר עֲמִיקָא, אִמָּא עֵילָאָה, דְּאִיהִי אֲשֻׁקִיאַת לִזְנָן בְּקַדְמִיתָא מִהֵוּא זִין.

(ע) הַה"ד ^ט שְׂמָאלוּ תַחַת לְרֵאשִׁי, וּלְבַתֵּר לְרֵיחַ שְׂמִנְיָךְ טוֹבִים, הַה"ד וַיִּמְיֵנו תַּחֲבַקְנִי. וְדָא הוּא מְשַׁחַת טָבָא, דְּנִגִּיד לִיהַּ מֵאִמָּא.

(עא) הַה"ד, ^י בְּשֶׁמֶן הַטּוֹב עַל הָרֵאשׁ יוֹרֵד עַל הַזֶּקֶן זָקֵן ^י אֶהְרֵן. דָּא בְּהֵנָּא רַבָּא לְעֵילָא, זְמִינָא דְּמַלְכָּא, כְּהֵן לְעוֹלָם. וְכַד מְטָא הַהוּא מְשַׁחַת ^י אֶל דִּיקְנִיָּה דְּאֶהְרֵן, כְּדִין שְׂמִנְיָךְ וְדָאִי אִיקְרוּן, מְסַטְרָא דְּאִמָּא וּמְסַטְרָא דְּאֶבְרָהָם, וְכַדִּין שְׂמִנְיָךְ טוֹבִים.

(עב) מ"ט נְגִיד הַהוּא מְשַׁחַת טָבָא לְאֶבְרָהָם. מְשׁוּם דְּפְשִׁיט זְמִינָא, לְאֶנְהָרָא לְסִיחָרָא. ^י וְעַל דָּא כְּתִיב, ^י הִנֵּה מָה טוֹב וּמָה נְעִים שְׁבַת אַחִים גַּם יָחַד. מָה טוֹב, דָּא נְהוּרָא יִקְדָּמָאָה. דְּכְתִיב ^י וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב. וּמָה נְעִים, דָּא נְעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל. יוֹמָא רְבִיעָאָה, סִיחָרָא.

(עג) וְת"ח, כְּמָה דְּנְהוּרָא דְּאֶתְבְּרִי בְּיוֹמָא קְדָמָאָה, יְהִיב שְׁלִימוֹ, וְנִגִּיד מְנִיָּה ^י נְהִירוֹ, לְנְהוּרָא דְּהָאִי עֲלָמָא אֶתְנַהֵיג בֵּיהַּ. ^י אֹפֵךְ אֶבְרָהָם, נְהוּרָא קְדָמָאָה, יְהִיב נְהִירוֹ לְהָאִי כְּרַתָּא דְּמַלְכָּא, יוֹמָא רְבִיעָאָה, דְּעַל יְדָהּ אֶתְנַהֵיג הָאִי עֲלָמָא.

מסורת הזהר

9 נ"א מוסיף אהרן שיוורר על פי מדותיו (קראקא). צ נ"א על (דפוסים ראשונים). ק נ"א על (ווינציא) נ"א עד (קראקא). ר נ"א מוסיף קדמאה יומא קדמאה (דפוסים ראשונים). ו נ"א נהיר (דפוסים ראשונים). ת הכי גריס הסלם נוסח אחר מוסיף אופי הכא (קראקא) נוסח אחר הכי (ווינציא בסוגריים).

מאמר

דודים, שסובב על שניהם יחד. וכאן ידירות, שהיא לשון יחיד. משום שז"א אינו עמה. כנ"ל. ומתי הם טובים. מיינ כאשר ישקו מן אותו היין המשומר. שה"ס הארת החכמה מבינה הנקודות יין. וע"כ כתוב, שתו ושכרו דודים. כי הנטיעות, שהם ז"א ומלכות, צריכים להשקותם מנהר עמוק, שהוא אמא עלאה, דהיינו בינה, שהיא השקתה אותם תחילה מאותו היין.

הפולם

הטוב על הראש יורד על הזקן זקן אהרן. זהו כהן גדול שלמעלה, שהוא ימינו של המלך, דהיינו חסד דז"א, שהוא כהן לעולם. וכשמגיע אותו השמן אל זקן אהרן, שהוא חסד, אז ודאי שנקראים שְׂמִנְיָךְ, לשון רבים, דהיינו שמן מצד אמא, שהוא בינה, ושמן מצד אברהם, שהוא חסד. ואז שְׂמִנְיָךְ טוֹבִים.

למנצח על שושנים

עב מ"ט נגיד ההוא וכו': מה הטעם שנמשך השמן הטוב ההוא לאברהם, הוא משום שפשט ימינו, שהוא חסד, להאיר אל הלבנה, שהיא מלכות. וע"כ כתוב, הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד. מה טוב, זהו האור הראשון. שביום א' דמעשה בראשית, שכתוב, וירא אלקים את האור כי טוב שהוא חסד. ומה נעים, זהו נעים זמירות ישראל, שהוא היום הרביעי, שהוא הלבנה, דהיינו המלכות.

עג וְת"ח כְּמָה דְּנְהוּרָא וכו': וכוא וראה, כמו שהאור הנברא ביום ראשון נתן שלמות

מאמר

דודים, שסובב על שניהם יחד. וכאן ידירות, שהיא לשון יחיד. משום שז"א אינו עמה. כנ"ל. ומתי הם טובים. מיינ כאשר ישקו מן אותו היין המשומר. שה"ס הארת החכמה מבינה הנקודות יין. וע"כ כתוב, שתו ושכרו דודים. כי הנטיעות, שהם ז"א ומלכות, צריכים להשקותם מנהר עמוק, שהוא אמא עלאה, דהיינו בינה, שהיא השקתה אותם תחילה מאותו היין.

הפולם

הטוב על הראש יורד על הזקן זקן אהרן. זהו כהן גדול שלמעלה, שהוא ימינו של המלך, דהיינו חסד דז"א, שהוא כהן לעולם. וכשמגיע אותו השמן אל זקן אהרן, שהוא חסד, אז ודאי שנקראים שְׂמִנְיָךְ, לשון רבים, דהיינו שמן מצד אמא, שהוא בינה, ושמן מצד אברהם, שהוא חסד. ואז שְׂמִנְיָךְ טוֹבִים.

למנצח על שושנים

עב מ"ט נגיד ההוא וכו': מה הטעם שנמשך השמן הטוב ההוא לאברהם, הוא משום שפשט ימינו, שהוא חסד, להאיר אל הלבנה, שהיא מלכות. וע"כ כתוב, הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד. מה טוב, זהו האור הראשון. שביום א' דמעשה בראשית, שכתוב, וירא אלקים את האור כי טוב שהוא חסד. ומה נעים, זהו נעים זמירות ישראל, שהוא היום הרביעי, שהוא הלבנה, דהיינו המלכות.

עג וְת"ח כְּמָה דְּנְהוּרָא וכו': וכוא וראה, כמו שהאור הנברא ביום ראשון נתן שלמות

ב זהר חקת חדש
ועל דא חוט של חסד * משוך עליה, לאנתרא מן נהוריה. וכד אתחברת עמיה
ותבא לימינא, אתגדל איהו בכלא.
ג (עד) ות"ח, אברהם כד אתא לעלמא, מה כתיב ביה, ^ט ואגדלה שמך.
(* מאי היא, דאוסף ביה ה"א. והאי אתרא, ביה אתגדל קב"ה. הה"ד ^ט גדול ה'
ומהלל מאד בעיר אלהינו. ^י כד האי קריתא קדישא, דאקרי ה' תתאה, אהבה
זוטא אתדבקת ביה, ושרי בגוה, שמיה יתגדל על כולא.
ד (עה) ות"ח, כתיב ^ט צדיק ה' בכל דרכיו. בגין דכהאי דרגא זתיב בים
דרג. וחסיד בכל מעשיו, ביה הוא דרגא, ימינא דמלכא אתעביד בעלמא. ועל דא,
אברהם ביה ימינא, ^י עביד ליה בריה חדשה, ואתחדש מזלא ^י דיליה לאולדא,
ואתגדל על כולא. ועל דא, ^ט וי"י ברוך את אברהם בכל ^י ביהאי בכל, ברתא
דמלכא דאתיהיבת ליה.
ה (עו) ומאי ברכתא. משחא טבא דנחית על ראשיה. הה"ד, ^ט מה טוב ומה
נעים. ודאי. פשמן הטוב, שמן שרייא ביה ברכתא, דאתרא גרים. ועל דא, וה'
ברך את אדוני מאד, ויגדל כמא דכתיב, ^ט ואגדלה. שמך, כמא דכתיב, ^ט שמן
תורק שמך.

חלופי גרמאות

א נוסח אחר משך (דפוס קראקא). ב נוסח אחר מוסף
אימתי איהו גדול כד (דפוסים ראשונים). ג נ"א דעבר
(דפוסים ראשונים). ד נ"א ל"ג דיליה (קראקא). ה נ"א
דבהאי (דפוסים ראשונים). ו ה"ג דפוס מונקאטש במרובעים
נ"א דא כשמן ושמן שרייא (דפוסים ראשונים).

מסורת הזהר

(ח) (בראשית יב) לך לב תקח"ח ד' קיה ט"א. (תהלים
מח) פקודי רעט ז"ח ד' נב ט"ב לעיל כי תשא אות יב
להלן אות קב. (ט) (שם קמה) צו פט. (ע) (בראשית כד)
חיי שרה קיה ז"ח לך אות נ תקח"ח ד' קטו ט"ג להלן
אות פר. (פ) (תהלים קלג) לעיל אות עב. (צ) (בראשית
כד) וירא קמג. (ק) (שה"ש א) וירא יט.

למנצח על שישנים

כתוב, צדיק ה' בכל דרכיו. משום שבמדרגת
בכ"ה הוה, שהיא המלכות. הסו"ה, נתן בים,
שהוא המלכות, דרך, שהוא יסוד. וחסיד בכל
מעשיו, היינו במדרגת בכ"ה הוה נעשה בעולם
ימינו של המלך, שהוא חסד, ונמצא החסד בכל
מעשיו, ועל זה, אברהם, כימין הוה, שהוא חסד
שבמלכות. שה"ט הוה' שהוסיף לו, עשה אותו
הקב"ה בריה חדשה, ונתחדש המול שלו
להוליד, ונתגדל על הכל. וע"כ, וה' ברוך את
אברהם בכל, דהיינו שברך אותו עם בכ"ה זה,
שהיא בת מלך, שהיא המלכות, שנתנה לו.

(עו) ומאי ברכתא משחא וכו': ומאי
הברכה שברכו. היינו שמן הטוב שירד על
ראשו. ד"ש, מה טוב ומה נעים. ודאי כשמן
הטוב. כי שמן ה"ט חסדים הנמשכים מחכמה
שבמיין (ע"י בפלפאה"ס) וע"כ בשמן שורה
הברכה, כי המקום גורם, מפני שנמשכת
מחכמה

הסולם

מאמר

שלמות, ונמשך ממנו אור אל האור שהעולם
הזה מתנהג בו. אף אברהם שהוא האור הראשון
נותן אור לבת מלך ההיא, שהיא יום רביעי,
דהיינו מלכות, שעל ידה מתנהג העולם. וע"כ
חוט של חסד משוך עליה, על המלכות, להאיר
מאורו. וכשהמלכות מתחברת עמו ויושבת
לימינו, לקבל חסדים, הוא מתגדל בכל.

(עד) ות"ח אברהם כד וכו': וכוא וראה,
אברהם, כשבא לעולם, מה כתוב בו, ואגדלה
שמך. מה הוא היינו שהוסיף ה' שהיא המלכות
על שמו, והמקום הזה, שהוא המלכות, הקב"ה
נתגדל בו, ז"ש גדול ה' ומהולל מאד בעיר
אלקיננו. מתי הוא גדול. היינו כשהעיר הקדושה
הוה, הנקראת ה' תחתונה, ונקראת אהבה קטנה,
שהיא המלכות, נתדבקה בו, והוא שוכן בתוכה,
אז יתגדל שמו על הכל.

(עה) ות"ח כתיב צדיק וגו': וכוא וראה
(דפו"י דף נ"ג ט"ג * ט"ד)

זהר **הקת** **חדש** **כא**

עז) ת"ח, כד קב"ה זמין לאַרמא זמיניה על כולא, ביזמי דמשיחא, בהאי משחא טבא. מאי פתיב. ^י ביום ההוא אקים את ספת דוד הנופלת. האי יום ההוא לא ידענא זמאן הוא. אלא דא יומא קדמאה, זמינא דאברהם, דזמין לאתערא לאקמא לה מעפרא.

עח) וע"ד ביום ההוא, יומא קדמאה דכלא. נאום ה', דא אברהם, דאתמר עלוי נאום ה' מקמי כולא. דכתיב, ^י בי נשבעתי נאם ה'. והכא אתרמיז שמא דעתיקא, דאומי ביה זעיר אנפין לאברהם. ועל ^י דא ההוא יומא, לא יום ולא לילה אקרי, דבעתיקא תליא, דבעי לאוקיר דיקניה. ^י בההוא יומא אקים את ספת דוד הנופלת.

עט) משה, יחמא כל אינון עקתינ דזמינין למיתי לעלמא, כד האי ספה נופלת. דכתיב, ^י והפיתי אתכם גם אני, אף אנא עמכון בגלותא. וכד אשתלימו אינון חובין מאי פתיב, ^י ואף את בריתי אברהם אזכר וקארץ אזכר. סמך ארעא קדישא, סופת דוד, לאברהם, לאקמא לה בזמינא, ותיתיב בשלימו.

פ) מאן בריתי. דא אברהם. דכתיב, ^י הנה בריתי אתך והיית לאב המון גוים. וכד האי ברית דאיהי ה' עמך, תשתלים בכולא. ועל דא איתערו תברייא,

מסורת הזהר **חלופי גרסאות**

(1) עמוס ט) נח רצא. (2) (בראשית כב) וירא תי. (3) (ויקרא כו) להלן אות קכב. (4) (שם) וירא כב ז"ח ד' נג ט"א נט ט"ג. (5) (בראשית יז) נח קלד לך רצו תעב.

1 נ"א מאי ול"ג הוא (קראקא) ח נ"א ל"ג דא (ווינצ'א) ט נ"א ההוא יומא מאי (קראקא) י נ"א מוסף כד חמא (דפוסים ראשונים).

מאמר **הסולם** **למנצח על שושנים**

מחכמה. וע"כ, וה' ברך את אדוני מאד ויגדל. כי מחכמה נמשכת הגדלות, כמ"ש, ואגדלה שמך כמ"ש שמן תורק שמך.

עז) ת"ח כד קב"ה וכו': בוא וראה כשעתיד הקב"ה להרים ימינו על הכל בימי המשיח, בשמן הטוב הזה. מה כתוב, **ביום ההוא** אקים את סוכת דוד הנופלת. היום ההוא הזה איני יודע מי הוא. אלא זה הוא היום הראשון מששת הימים שהם חג"ת נה"י, שהוא ימין של אברהם, דהיינו חסד, העתיד להתעורר ולהקים המלכות מעפרה.

עח) וע"ד **ביום ההוא** וכו': וע"כ **ביום ההוא**, היום הראשון לכל. **נאום ה'**, היינו בפסוק שלאחר זה, שמסיים, נאם ה' עשה זאת, זהו אברהם, שנאמר עליו, נאם ה', מקודם לכל אדם. שכתוב בי נשבעתי נאם ה'. וכאן נרמז השם של עתיקא, שנשבע בו ז"א לאברהם (כמ"ש באדרא רבא אות נ"ט). וע"כ נקרא היום (דפויי דף נ"א ט"ד)

פ) **מאן בריתי דא** וכו': מי הוא בריתי. זה הוא אברהם, שכתוב בו, הנה בריתי אתך והיית לאב המון גוים וגו'. וכשהברית הזו, שהיא ה' דהיינו המלכות, נמצאת עמך, דהיינו עם

כב זהר חקת חדש
 כ' מאן דקרי ליה אכרם, פגים אתרא דאקרי עשה ולא תעשה. בגין דכהאי ה', אשתלים במהימנותא.

פא וכד תסתליק ה' בימינא דאימא, לברתא תקבל מאימא עילאה, ההוא טובה דלא אתפסק לעלמין, וכדין עבדת נוקמין לשאר עמין. ועל דא פתיב, די מטורא אתגזרת אכן די לא בידין. מטורא: דא אכרם, טורא עילאה. אתגזרת אכן. דא איהו אכן אחת, דעלה ז' עיינין. ועבדת דינין בכלהו דהדיקו פנהא בין רגלין, הדיקת לון בכלא. וכתיב הות לטור רב ומלאת כל ארעא, בגין דאתדבקת בימינא, אור הלכנה פאור החמה.

פב ות"ח, בקדמיתא פד אתא אכרם לעלמא, אתנהירת סיהרא. ושראת לאנתרא, עד דאשתלימת בדרגהא, ביומי דשלמה, דאתגדל על פלא. דכתיב, ויגדל את כסאו מכסאך. ועל דא, ונאכרה לי בחמשה עשר כסף, ואינון ט"ו זפאין עד שלמה. וע"ד על ידו אתייהיבת האי תושבחתא עילאה, בגין דיתגדל בה. אבל דוד בלחישו אתאמר, ולא אתייהיב ליה רשו לגלאה.

פג אומר אני מעשי למלך, לאתערא מלך עילאה. ומאי אינון מעשי,

חלופי גרסאות

כ' נ"א ל"ג מאן (קראקא). ל' נ"א בתה (דפוסים ראשונים).
 ח' ה"ג דפוס מונקאטש במרובעים נ"א ל"ג אכן (דפוסים ראשונים). 1' נ"א ל"ג אינון (דפוסים ראשונים). 8' נ"א על (קראקא).

מסורת הזהר

(ג) (דניאל ב. ט) (שם) כי תצא עד תקיח ד' קי ט"א.
 (ח) (מ"א א. א.) (ו) (הושע ג) לעיל אות יג. ז) (תהלים מה).

למנצח על שישנים

שכתשו בניה בין רגלים, וכתשה אותם בכל וכל וכתוב הות לטור רב ומלאת כל ארעא, שהיתה להר גדול ומלאה את כל הארץ. והוא, משום שנתדבקה בימין. והיה אור הלכנה כאור החמה.

פב ות"ח בקדמיתא פד וכר: ובוא וראה בתחילה, כשאברהם בא לעולם, האירה הלכנה והתחילה להאיר עד שנשלמה במדרגותיה. בימיו של שלמה, שנתגדל על הכל, שכתוב, ויגדל את כסאו מכסאך. וע"כ, ואכרה לי בחמשה עשר כסף. אלו הם ט"ו צדיקים עד שלמה, (כמ"ש בשמות רבה פט"ו כ"ו) וע"כ ניתנה על ידו אותה תשבחה עליונה, כדי שיתגדל בה. אבל דוד, אמר בלחש ולא ניתנה לו רשות לגלות.

פג אומר אני מעשי וכר: אומר אני מעשי למלך, היינו לעורר את המלך העליון. ומה הם מעשי, מי שהמעשה אינו תלוי בו, כי המלכות ה"ס נקבה קרקע עולם, שאינה עושה שום מעשה כי המעשה תלוי למעלה, בזכר

הסולם

מאמר

עם החסד, היא תשתלם בכל. וע"כ העירו החברים, מי שקורא אותו אכרם בלי ה', הוא פוגם המקום שנקרא עשה ולא תעשה, דהיינו המלכות, משום שהוציא ה' שהיא מלכות מאברהם שהוא חסד. כי בה' זו דאברהם, נשלמת האמונה, שהיא המלכות, כי כל שלמותה היא, לקבל החסד שבאברהם. שאל"כ, היא חכמה בלי חסדים ואינה יכולה להאיר.

פא וכד תסתליק ה' וכר: וכשתעלה ה' בימינה של אמא, דהיינו בימין הבינה, תקבל הבת, שהיא המלכות, מאמא עלאה, הטובה היא שאינה נפסקת לעולם, דהיינו החסדים הגדולים הנמשכים מאו"א עלאין, שזוגם אינו נפסק, ואז המלכות עושה נקמות בשאר העמים. וע"ז כתוב, די מטורא אתגזרת אכן דלא בידין, שנחצבה מן ההר אבן מאליה, בלי ידים. מטורא, זהו אברהם שהוא ההר העליון אתגזרת אכן, זו היא אבן אחת שעליה שבע עינים. דהיינו שנכללת משבע ספירות חג"ת נה"מ, ועושה דין בכל האומות (דפויי דף נ"א ט"ד)

זהר חקת חדש כג
מאן דלא תלי ביה עובדא מאי עביד, דהא מעשה לעילא תלי. אלא, מאי מעשי
אלין אינון ^ט לשוני עט סופר מהיר. בגין דשבתת בפלגו ליליא למלכא עילאה.
שיר ידידות, פד"א שיר השירים, דשבתא מטרוניתא למלכא, אוף הקא
מטרוניתא שבתת ליה.

פד (*) ^ט יפיפית מבני אדם, הא אוקמוה חבריאי באברהם. ^ע נתיפית
בעליונים, ^פ אנכי מגן לך. ^צ נתיפית בתתונים, ^ס נשיא אלהים אתה. לכה
יפיפית, תרין ^ק תושבתן כלילן. הוצק חן בשפתותיך, ^כ הנה נא הואלתי. על כן
ברכה, ^ל וה' ברוך את אברהם בכל.

פה אכל ת"ח, האי קרא, רזא עילאה אית ביה. לקביל מלכא עילאה,
אמרית ליה יפיפית לעילא במשריין עילאין, דאינון משבתן קמה. ולתתא,
באינון זכאי קשוט, דקיימין בפלגות ליליא. הוצק חן בשפתותיך, בשעתא
דאת יקרי ומקיש לתרע היכלי, פתחי לי אחותי. על כן ברכך ^מ אלהים.

חלופי גרסאות

^ע נ"א יפית (דפוסים ראשונים). פ נ"א הן אראלים צעקו
חוצה וגו' (מונקאטש במרובעים). צ נ"א ל"ג נתיפית (דפוסים
ראשונים). ק נ"א חושבן (מונקאטש בסגריים). ר נ"א קרים
(קראקא). ^מ נ"א מוסיף אלקים לעולם (דפוסים ראשונים).

מסורת הזהר

(ח) (שם). (ט) (שם) בא קיא. (י) (בראשית טו) לך קח
רפ שט שלה פקודי עז תקעג ז"ח לך צד. (כ) (שם כג)
חיי שרה נר. (ל) (שם יח) וירא קצו בהשמטות ח"א ר'
נה: ד"י. (מ) (שם כד) לעיל את עה.

למנצח על שושנים

בגין דשבתת בפלגו ילייא למלכא עילאה,
דהיינו מה שמלכא עלאה נשתבת בה בחצות
לילה נבחן למעשה. וע"כ אמרה, מעשי למלך.

פד יפיפית מבני אדם: כבר העמידו
זה החברים באברהם. שאמרה לו, נתיפית
בעליונים, שכתוב, אנכי מגן לך. נתיפית
בתתונים שכתוב, נשיא אלקים אתה בתוכנו
לכן כתוב יפיפית, שכולל ב' שבחים. הוצק
חן בשפתותיך, שכתוב, הנה נא הואלתי
לדבר וגו'. על כן ברכך, שכתוב, וה' ברוך את
אברהם בכל.

פה אכל ת"ח האי וכו': אבל בוא וראה,
מקרא זה, סוד עליון יש בו. שאמרה כנגד
המלך העליון שהוא ז"א. שאמרה לו, יפיפית
למעלה, במחנות העליונים, שהם משבחים
לפניך. יפיפית למטה, באלו צדיקי אמת
העומדים בחצות לילה. הוצק חן בשפתותיך,
היינו בשעה שאתה קורא ודופק בשער היכלי,
פתחי לי אחותי. על כן ברכך אלקים, היינו
אמא עלאה, שהיא בינה. שהעטירה אותך
בעטרות עליונות. לעולם, היינו בשביל העולם
זה

הסולם

מאמר

בזכר, בז"א. א"כ, מה היא עושה, הרי המעשה
תלוי למעלה, בז"א. ומשיב, אלא מה מעשי
אלו הם לשוני עט סופר מהיר. דהיינו שהיא
משבתת בחצות לילה למלך העליון, שהוא ז"א.
שיר ידידות, הוא כש"א, שיר השירים, ששם
המלכה משבתת למלך, אף כאן המלכה משבתת
למלך. דהיינו המלכות משבתת לז"א.

פירוש ההמשכה מלמעלה למטה נבחנת
לכחינת מעשה ומלאכה. וכיון שהחכמה אינה
נמשכת ממעלה למטה, אלא ממטה למעלה
בלבד, ע"כ נבחנת שאין בה מעשה ולפיכך
אינה מגולה, אלא במלכות (כנ"ל בזהר ב"א דף
ק"ח ד"ה וכבר) שהיא בבחינת נקבה בעת הווג,
שאיין בה מעשה. ולא בזכר, בז"א, מפני שאסור
בה המעשה. וזה ששואל, איך אמרה המלכות
לז"א, מעשי למלך, והרי אין בה מעשה. ומשיב
שמה שמשבתת בחצות לילה למלך העליון
נחשב למעשה. כלומר שחצות לילה הוא זמן
גילוי הארת החכמה שבה, בסו"ה ותקם בעוד
לילה. ואז הקב"ה נכנס לגן עדן, שהוא המלכות
ונכלל ממנה בהארת החכמה. והתכללות זו
שבז"א שהוא זכר, נחשבת כמו מעשה. וז"ש
(דפו"י דף נ"א ט"ד *) דף נ"ב ט"א)

כד זהר חקת חדש
אימא עילאָה אַעטראַ לךּ בעטרין עילאין. לעולם, בגין ההוא עולם בתראָה, ובגינה קאָמר, דאיהו אנהיר לה.

פו ד"א. "לעולם, דא ימינא לעילא. דכתיב, "אתה כהן לעולם. וכל ברכאן ומשחא טבא שריין ביה, ואוקימנא ליה. וע"ד כתיב על פן, פד האי פן אתחברת לעילא. אכל בזימנא דאתרחקא מגיה האי עולם, מאי פתיב "שאג ישאג על נוהו, דא מטרוניתא, בגין דאתמנעו מגיה ברכאן, דלא שריין ביה, אלא פד האי נוהו אתחברת ביה. "והאי הוא דכתיב שאג ישאג על נוהו. לקביל דא פתיב, "פי טובים דודיך מיין לריח שמניך טובים, מאי טעמא, בגין דברכך אלהים לעולם.

פז משכני אחריק נרוצה, לקבל דא פתיב, "תגור חרְבך על גרך גבור. דא "חרב לה' מלאה דם. לאתפרעא מחיבינא, דגנמין לה פרודא מלעילא. "קרבית יתה לגבך לרחמא עלמא, ותתפסמון פחדא.

פח וכד אתקריבת ביה, אתלבש בהוד וקדר. "הה"ד, "הוד וקדר לבשת. ומ"ט, בגין דהקיא שעטא אתגדל בגין דאתחבר בעיר אלהינו. ועל

חלופי גרסאות

ת נ"א מוסיף על כן ברכך אלקים לעולם (קראקא). א נ"א האי דכתיב (דפוסים ראשונים). ב נ"א קריבת (קראקא). ג ה"א ברפוס מונקאטש במרובעים נ"א ל"ג יתה (דפוסים ראשונים). ד נ"א ל"ג הה"ד (קראקא).

מסורת הזהר

(1) (תהלים קי) משפטים קפת. (2) (ירמיה כה) ויקהל כא. (3) (ש"ש א) לעיל אות סה. (4) (תהלים מה) ב"א רפט. (5) (ישעיה לד) ב"ב שטו. (6) (תהלים קד) וירא כד.

למנצח על שושנים

פירוש כשתוגר החרב שה"ס מסך דחירק על ירך, שה"ס נה"י, אז מתמעטים ג"ר דשמאל, ונכרתים הרשעים, שכל חיותם היא מג"ר דשמאל האלו. ואז הוא זמן הזווג, של ז"א ומלכות, כי אותם הרשעים שגרמו פירוד, כבר נכרתו ואבדו מן הארץ. ונמצא שבזה שהוא מכלה את הרשעים, נמצא מושך את המלכות לזווג. וז"ש משכני אחריק נרוצה, לקבל דא פתיב, הגור הריבך על ירך, גבור. כי אותה החרב המכלה את הרשעים מושכת את המלכות לזווג. וז"ש קרבית יתה לגבך וכו' כי כריתת הרשעים מקרבת המלכות לז"א.

פח וכד אתקריבת ביה וכו': וכשקרבה אליו המלכות נתלבש ז"א בהוד והדר. ז"ש הוד והדר לבשת. ומהו הטעם. הוא משום שבאותה שעה נתגדל כיון שנתחבר בעיר אלקינו, שהיא המלכות, וע"כ כתוב גדלת מאד הוד והדר לבשת, דהיינו בלבושי יקר אלו, שפרשה עליו אמא עלאה, שהיא בינה, משום זה כתוב הדר ושם עירו פענו. מתי נקרא ז"א הדר, הוא כשמתחברת

הסולם

מאמר

הזה התחתון, דהיינו המלכות. ובשבילה אמרה, הבינה. שהוא מאיר לה. למלכות.

פז ד"א לעולם דא וכו': פירוש אחר. לעולם, זה הימין העליון, שהוא חסד. שכתוב, אתה כהן לעולם וכל הברכות והשמן הטוב, שורה בו, בימין, והעמדנו אותה. וע"כ כתוב, על כן, שזה הוא, כאשר כן זה, שהוא המלכות. מתחברת למעלה. אבל בזמן שהעולם הזה שהוא החסד מתרחק ממנו. מה כתוב, שאוג ישאג על נוהו, שהוא המלכה, משום שנמנעו ממנו הברכות, כי אינם שורות בו אלא כאשר נוהו זו מתחברת עמו. ומ"ש שאוג ישאג על נוהו. כנגד פסוק זה כתוב בשיר השירים, כי טובים דודיך מיין, לריח שמניך טובים. מהו הטעם, משום, דברכך אלקים לעולם.

פז משכני אחריק נרוצה: כנגד זה כתוב כאן, הגור הריבך על ירך גבור. זו היא, חרב לה' מלאה דם. להפרע מן הרשעים שגרמו לה פרווד מו"א למעלה. ואז קרבת אותה, את המלכות, לך, לרחם העולם, ויתמתקו יחד.

(דפו"י דף ב"ב ט"א)

זהר חקת חדש כה

דא כתיב, ^ו גְּדַלְתָּ מְאֹד הוּד וְהָדָר לְבָשָׂת. בְּאִינוֹן לְבוּשֵׁין דִּיקָר, דְּפָרְשֵׁת עֲלֶיהָ אִימָא עֵילָאָה. בְּגִ"כ ^ט הָדָר וְשֵׁם עִירוֹ פְּעוּ, אִימְתִי, כַּד אֲתַחֲבַרְתּ בֵּיהּ מְהֵיטְבָאָל פִּת מְטָרָד. וְע"ד הוֹדָד וְהָדָרָד וְדָאִי. פְּגוּוּנָא דָא, ^י נְגִילָה וְנִשְׁמַתָּה בְּךָ נִזְכִּירָה דוֹדִיךְ מִיָּזַן, נְגִידוֹ דְאִימָא, דְאִשְׁקִי לָךְ וּלְכָלָא. וְדָא הָוִי הוֹדָד וְהָדָרָד וְדָאִי.

פט) וְהָדָרָד צָלַח רָכַב עַל דְּבַר אַמְת וְעֵנְוָה צָדֵק, לְקַבִּיל דָא, שְׁחוּרָה אָנִי וְנָאוּה. בְּקַדְמִיתָא כַּד אֲתַקְרִיאַת תְּרַב לְמִידָן עֲלִמָא, ^י אִיתְקַרִי שְׁחוּרָה וְדָאִי. וְהִשְׁתָּא כַּד אֲתַקְרִיבַת לְעֵילָא בְּעֵנְוָה, אֲתַקְרִי נָאוּה. נָאוּה וְדָאִי בְּכוּלָא. וּבְנֹת יְרוּשָׁלַיִם, אִינוֹן תְּרִיסָר חִיּוֹן עֵילָאִין רַבְרָבָן דְאֶקְרוּן הַכִּי, וְכִלְהוּ בְּשָׁלִימוֹ. עַל דְּהוּוּ הִשְׁתָּא בְּגִלוּתָא בְּאֶהְלֵי קַדְר, אֲתַהֲדְרוּ אִינוֹן הִשְׁתָּא פִירִיעוּת שְׁלֵמָה וְדָאִי.

צ) וְת"ח, פִּינָן דְּהֵסִיא תְּרַבָּא אֶסְתַּחֲרַת מִדִּין דְּהָוָה בְּה, דְאֶכְשָׁרוּ בְּנֵי עֲלִמָא עוֹבְדֵיהוּ. אֲתַעֲבִידַת דְּבַר, דְּבַר אַמְת, וְאֲתַחֲבַרְת בְּאַמְת. וְאַמְת בְּעֵנְוָה. וְכַדִּין צָדֵק בְּכָלָא וְכוּלָא חַד.

צא) סוּפָא בְּרִישָׁא דְּבַר אַמְת. אַמְת בְּרִישָׁא, דְּכֵתִיב ^א רֵאשׁ דְּבַרְךָ אַמְת.

מסורת הזהר
 (ר) (שם) ש.ס. (ט) (בראשית לו) תולדות קצ. (ת) (שה"ש
 א) לעיל אות נב. א) (תהלים קיט) בהשמטות ח"א ד'
 רסב: ד"י ח"ב בהשמטות ד' ער. ד"י ת"ז בהשמטות ת"ו
 ד' קמר:

חלופי גרסאות
 ה נ"א איקרי (דפוסים ראשונים). ו נ"א מוסיף וכל בנות
 (דפוסים ראשונים).

מאמר **הסולם** **למנצח על שושנים**

כשמתחברת בו מהיטבאל בת מטרה, שחיא המלכות, ועל כן, הוֹדָד וְהָדָרָד, וְדָאִי. כַּעִין זֶה הוּא הַפְּסוּק שֶׁבְּשִׁיר הַשִּׁירִים, נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה בְּךָ נִזְכִּירָה דוֹדִיךְ מִיָּזַן. יוֹן הוּא הַמִּשְׁכָּה שֶׁל אַמָּא, שֶׁהִשְׁקָה אוֹתָךְ וּלְכָל. זֶה הוּא, הוֹדָד וְהָדָרָד וְדָאִי.

פירושו, חגור חרבך וגו' פירושו, אותה החרב המכלה את הרשעים העושים פירוד בין ז"א ומלכות. כנ"ל בדבור הסמוך, וזו היא משיכת השכינה לזווג כמ"ש ש.ס. ואין ז"א מקבל הארת החכמה לעצמו, להיותו תמיד בחסדים מכוסים, חוץ משעה שהוא בזווג עם המלכות, שבה מתגלה החכמה, אז הוא נכלל ממנה בהארת חכמה ונעשה גדול דהיינו במוחין דגדלות. וז"ש, **וכד אתקריבת ביה אתלבש בהוד והדר, שהם הארת החכמה, ומ"ט בני דההיא שעתא אתגדל בני דאתחבר בעיר אלקינו וכו',** כי בהיותו בפני עצמו הוא בחסדים מכוסים ואינו מתגדל בחכמה, אלא כשמתחבר עם המלכות הנקראת עיר אלקינו. וז"ש, וע"ד, הוֹדָד וְהָדָרָד וְדָאִי, שַׁע"כ אַחַר שְׁאוּמַר חֲגוּר חַרְבְּךָ עַל יַדְךָ גְבוּר, שֶׁזֶה נִכְחַן לְמַשִּׁיכָה אֶל הַזּוּוּג, הוּא מְסִיִּים הוֹדָד וְהָדָרָד, (דפוס דף נ"ב ט"א)

כי הזווג הוא הודו והדרו של ז"א. שאז מקבל הארת החכמה, הנק' הוד והדר. **פט**) וְהָדָרָד צָלַח רָכַב וגו': והדרך צלח רכב על דבר אמת וענוה צדק, כנגד זה הוא הפסוק שבשיר השירים שחורה **אני ונאוה**. כי בתחילה כשהמלכות נקראת חרב לדון העולם, היא נקראת שחורה, ודאי. ועתה כשנתקרבה למעלה, לז"א, בענוה, היא נקראת נאוה. נאוה היא ודאי בכל. **בנות ירושלים**, אלו י"ב חיות גדולות עליונות שבמלכות, הנקראות כך, שהן נמשכות מ"ב בחינות שבז"א שה"ס ג' קוין שבכל אחד מחו"ג תו"מ שלו. שכולן הן בשלמות. ומשום שהן עתה בגלות חזרו להיות **כאהלי קדר** ועתה כשחזרה המלכות לזווג, הן **כיריעות שלמה** ודאי.

צ) וְת"ח **כיון דהאי וכו':** ובוא וראה, כיון שתרב זו דהיינו המלכות, תחזרה מדין שהיה בה, כי בני העולם הטיבו מעשיהם, נעשה הרבו, דבר אמת, שנתחברה באמת שהוא ז"א. ואמת נתחבר בענוה, שחיא המלכות ואז צדק בכל, וכולם אחד, דהיינו דבר אמת, וענוה, וצדק, הם כולם מלכות.

צא) **סופא ברישא דבר וכו':** ומפרש דבריו

כו זהר חקת חדש
 רישא דההוא דאקרי דברך, סיפא דדרגין, אמת אקרי. ירישא בסופא, ענוה צדק בלא פירוודא, אתפלילו ואתחברו בכלא. ענוה רישא, צדק סופא, א עקב ענוה יראת ה'.
צב ותורך נוראות ימינך, דא יעקב, דנטיל תרין חולקין בגין דאתדבק ביימינא לעלמין, דכתיב * מחשף הלבן אשר על המקלות.
צג ובההיא שעתא, כולא אתהדר פיריעות שלמה. בגין דסטרא דיימינא * איתער בעלמא, וידא ימינא פשוטה לקבל * לדתייבין בתויבתא. דהא עד השתא אתקדרו בחובייהו פאהלי קדר, והשתא * דהדרין בתויבתא אינון פיריעות שלמה, בגין דאברהם איתער בעלמא, ימינא דמלכא.
צד חציף שנונים, אוקמוה על אברהם, פד רדף פתר פל אינון מלכין בליילא, פד אתפלגו רחמין מדינא, וקטל אינון מלכין. הה"ד, * פקש נדף קשתו ירדפם יעבור שלום. ונפלו פלהו בידיה.
צה אבל ת"ח, רזא דמלה. חציף שנונים, אלין חצים ואבני בליסטראות.

חלופי גרסאות

ז נ"א מוסיף קשר רישא (מונקאטש במרובעים) ח נ"א תייבין (רפוסים ראשונים) ט נ"א הדרין בתויבתא דאינון (קראקא) י נ"א ואינון (וויניצא).

מסורת הזהר

ב (משלי כב) נשא קלו לעול כי תשא אות צ. ג (בראשית ל) ויצא שו ז"ח ויצא אות יח. ד (ישעיה מא) ב"ב קמה נשא ע בלק תסח ת"ז ת"ע ד' קלא:

למנצח על שושנים

צג ובהדיא שעתא כלא וכי: ובאותה שעה של זווג ז"א עם מלכות, תוור הכל להיות כיריעות שלמה. משום שצד ימין, שהוא חסד, נתעורר בעולם, ויד ימין פשוטה לקבל את השבים בתשובה. כי עד עתה נתחשכו בעונותיהם באהלי קדר, ועתה שתורו בתשובה, הם כיריעות שלמה, משום שאברהם נתעורר בעולם, שהוא ימינו של המלך. דהיינו חסד.

צד חציף שנונים אוקמוה וכי: חציף שנונים העמידו על אברהם, כשרדף אחר כל אלו המלכים בלילה כשנחלקו הרחמים מן הדין, דהיינו בחצות לילה שחצי לילה הא', הוא דין וחצי לילה הב', הוא רחמים. והרג כל אלו המלכים. ז"ש, כקש נדף קשתו ירדפם יעבור שלום. וכולם נפלו בידו.

צה אבל ת"ח רזא וכי: אבל בוא וראה, סוד הדבר. חציף שנונים אלו הם חצים ואבני בליסטראות, שהמלכות דנה העולם, בכלי מלחמה אלו, שהמלך הפקיד בידי המלכה. וחצים אלו של הקב"ה ודאי שנונים המה לגמרי

הסולם

מאמר

דבריו, הסוף, שהוא המלכות, כשמתחברת בראש, שהוא ז"א, נקרא הסוף דבר אמת. אמת, שהוא ז"א, הוא בראש, כי כתוב, ראש דברך אמת שפירושו, הראש של אותה שנקראת דברך שהיא סוף המדרגות, שהיא המלכות, נקרא אמת. הראש מחובר בסוף, היינו, ענוה צדק בלי פרוד, אשר ענוה, היא המלכות שמחזה ולמעלה דז"א, הנקראת לאה. וצדק, היא המלכות שמחזה ולמטה דז"א, הנקראת רחל. שנכללו ונתחברו בכל וכל. ענוה, שהיא לאה, היא הראש. וצדק, שהוא רחל, הוא הסוף. כמ"ש עקב ענוה יראת ה'. אשר ענוה, היא לאה. ויראת ה', היא רחל, שהיא בעקב לאה.

צב ותורך נוראות ימינך: זה הוא יעקב, שהוא ת"ח הנקרא נורא. שלוקח ב' חלקים, דהיינו שכולל בתוכו ב' הקוין חסד וגבורה, משום שהוא הקו האמצעי הכולל את שניהם. והוא משום שנתדבק בימין לעולם, כי ז"א הוא תמיד בחסדים מכוסים מחכמה. שכתוב, מחשונך הלבן אשר על המקלות. ולבן הוא ימין, דהיינו חסדים.

(דפו"י דף ג"ב ט"א * ט"ב)

זהר חקת חדש כז
 דַּנְתָּ עַלְמִין, בְּאִינוּן מְאִי קֶרְבָּא, דְּמַלְכָּא דְּאַפְקִיד בִּידָא דְּמִטְרוֹנִיתָא. וְאִינוּן
 חֲצִים דְּקַב"ה, שְׁנוּנִים וְדָאֵי בְּכּוֹלָא, מִסְטְרָא דִּיּוֹמָא תְּנִינָא, סִטְרָא דִּי צְחָק,
 בְּגִין דְּמַנְיָה נִפְק דִּינָא לְחַיִּיבָא לְמִידָן יְתָהוּן.
 צו) וְע"ד עַמִּים תְּחַתִּיד יְפִלוּ בְּל"ב. וּמֵאן הוּא דְּרָגָא דְּאַפִּיל לֹון, דְּרָגָא
 דְּאֶקְרִי ל"ב, דְּאֶתְמַנָּא עַל עוֹבְדִין דְּעַלְמָא, וְדַנְתָּ לֹון עַל דְּאִינוּן אוֹיְבֵי הַמְּלָךְ.
 צז) לְקַבִּיל דָּא אַל תְּרַאוּנִי שְׂאֵנִי שְׁחַרְחוּרְתָּ. מ"ט, בְּגִין דְּאֶתְלַבְּשָׁנָא בְּדִינָא
 לְמִידָן עַלְמָא. וְאֶמְרַת לְבִנְהָא דְּקֶרֶבִין לָהּ גּוּ בֵּיתָא, אַל תְּרַאוּנִי. וְדָאֵי, אִי
 אֶשְׁתַּדְּלָתוּן בְּאוֹרֵייתָא דִּיהִבִּית לְכוּן, לָא תְּדַחְלוּן. וְאִי לָא תֶּשְׁתַּדְּלָתוּן, תְּגַרְמוּן לִי,
 דְּבָנִי אִמִּי נַחְרוּ בִּי, לְמִיטְרָא לְאוּמִין דְּעַלְמָא בְּגִינִיכוּן דְּתַתְּבַדְרוּן תְּמָן.
 וְעַל דָּא אִיתְעָרוּ, אִי דִינָא אִיתְגָּזַר עַל יִשְׂרָאֵל, קַב"ה נְחִית לִיהָ עַל שְׂאָר
 אוּמִין, כַּד הִדְרָן יִשְׂרָאֵל בְּתִיבְתָא. וְאִי לָא הִדְרָן, נִחְתִּין בֵּין שְׂאָר אוּמִין,
 וְאֶקְלִין לֹון גְּרָמָא וּבְשָׂרָא.
 צח) דְּבָר אַחַר, בְּלָב אוֹיְבֵי הַמְּלָךְ, דָּא אֶבְרָהָם, דְּאֶתְמַנָּא מְלָכָא עַל עַלְמָא,
 וְכָל אוּמִין אֶסְתַּמְּרוּ עֲלוּי לְמַהְרֵי מְלָכָא עֲלִיהוּן, בְּעַמְקָא שְׁוֵהָ. וְכָל שְׂנְאוּי
 לִילָא קְטִילַת לֹון.

צט) ד"א חֲצִיד שְׁנוּנִים, דְּאִינוּן זְמִינִין לְמִיעְבַּד דִּינָא. עַמִּים תְּחַתִּיד
 יְפִלוּ, אֲלִין דְּאֶתּוּ מִסְטְרָא דְּשְׂאָר עַמִּין, תְּחַתִּיד יְפִלוּ, סִטְרָא דְּנַחֲשׁ, כַּד הָהוּא
 שְׁלֵהוּבָא דְּסִטְרָא דְּצַפּוֹן אִיתְעָר עֲלִיהָ, אִיהוּ נְפִיל בְּעַמְקָא יְמָא עֵילָאָה, וְאֶתְבַּר

הַלּוּפִי גְרַמָּאוֹת

כז"א ל"ג בלב (דפוסים ראשונים) ל ג"א לאומי עלמא (דפוסים ראשונים) ח ג"א עמין (דפוסים ראשונים) ו ג"א עמין
 (דפוסים ראשונים). ט ג"א מסטרא (קראקא).

מאמר	הסולם	למנצח על שושנים
לגמרי, מצד היום השני של מעשה בראשית, שהוא צד יצחק, דהיינו צד השמאל, משום שממנו יוצא הדין לרשעים לדון אותם.	לנטור בשבילכם את אומות העולם שתתפזרו שם. ועל זה העירו, אם נגזר דין על ישראל, כשחזרו בתשובה, הקב"ה מוריד אותו הדין על אומות האחרות. ואם אינם חוזרים, יורדים בין האומות, והמה אוכלים אותם עצם ובשר.	למנצח על שושנים
צו) וְע"ד עַמִּים תְּחַתִּיד וכו': ועל זה עמים תחתיד יפלו בל"ב מי היא המדרגה שהפילתם, היא המדרגה הנקראת לב שהיא המלכות, שנתמנתה על מעשי העולם, ודנה אותם על שהם אויבי המלך.	צח) דבר אחר בלב וכו': פירוש אחר. בלב אויבי המלך זהו אברהם שנתמנה מלך על העולם, וכל האומות הסכימו שיהיה מלך עליהם, בעמק שוה. ואת כל שונאיו הרג הלילה, שהוא המלכות.	צח) דבר אחר בלב וכו': פירוש אחר.
צז) קְבִיבָא דָא א"ל וכו': וכנגד פסוק זה, הוא הפסוק שבשיר השירים, א"ל תְּרַאוּנִי שְׂאֵנִי שְׁחַרְחוּרְתָּ מֵהוּ הַטַּעַם, מִשׁוּם שֶׁהַתְּלַבְּשֵׁתִי בִּדְוִן לְדוֹן הָעוֹלָם, אוּ הִיא נִבְחַנְתָּ לְשַׁחְחוּרְתָּ וְאוֹמְרַת לְבִנְיָה הַקְּרִבִּים אֵלֶיהָ לְתוֹךְ הַבַּיִת, אַל תְּרַאוּנִי שְׂאֵנִי שְׁחַרְחוּרְתָּ, וְדָאֵי אִם עַסְקַתָּם בְּתוֹרָה שְׁנַתִּית לָכֶם אַל תִּירְאוּ. וְאִם לָא עַסְקַתָּם תְּגַרְמוּ לִי, אֲשֶׁר בְּנֵי אִמִּי נַחְרוּ בִּי	צט) ד"א חֲצִיד שְׁנוּנִים וכו': פירוש אחר חֲצִיד שְׁנוּנִים, הֵינְנוּ אוֹתָם הַמוֹכְנִים לְעִשׂוֹת דִּין. נִקְרְאִים חֲצִים. עַמִּים תְּחַתִּיד יְפִלוּ, הֵינְנוּ אֵלֶה הַבְּאִים מִצַּד הָעַמִּים הָאֲחֵרִים. תְּחַתִּיד יְפִלוּ שֵׁהָם, צַד שֶׁל הַנַּחֲשׁ, כְּשֶׁאוֹתָהּ שֶׁלֶחֶבַת מִצַּד צַפּוֹן, דֵּהֵינְנוּ הַדִּינִים דְּקוּ שְׁמַאל. מתעורר	צט) ד"א חֲצִיד שְׁנוּנִים וכו': פירוש אחר חֲצִיד שְׁנוּנִים, הֵינְנוּ אוֹתָם הַמוֹכְנִים לְעִשׂוֹת דִּין. נִקְרְאִים חֲצִים. עַמִּים תְּחַתִּיד יְפִלוּ, הֵינְנוּ אֵלֶה הַבְּאִים מִצַּד הָעַמִּים הָאֲחֵרִים. תְּחַתִּיד יְפִלוּ שֵׁהָם, צַד שֶׁל הַנַּחֲשׁ, כְּשֶׁאוֹתָהּ שֶׁלֶחֶבַת מִצַּד צַפּוֹן, דֵּהֵינְנוּ הַדִּינִים דְּקוּ שְׁמַאל. מתעורר

(דפוסים דף ג"ב ט"ב)

כה זהר **חקת** חדש
 חיליה. וכד חיליה אתבר, חילא דשאר עמין אתבר, בגין דאינון אויבי
 המלך. מאי מלך, דא ישראל, מלכא בכולא.
 (ק) כסאך אלהים עולם ועד, עלה קאמר הכי, כאתתא דאיתערא
 לבעלה, ואמרת איתתך בעינא לאתחברא בך, דהא אינון חייבין דאפרידו
 זוגא דילן, אתאבידו מעלמא, ועבידת בהו דינא. והשתא בעינא, דיתחבר
 עולם בתרעה, באתרא דאיקרי ועד. בגין דשבת מישור שבט מלכותך, דההוא
 דינא דעבדת כסאך בחייבי עלמא, דינא דקשוט הוא, דנפיק מאתרא דאיקרי
 ישר. כד"א, צדיק וישר הוא. וכורסיא אקרי ישר, ועד דנפיק ממינה
 שבט מישור איקרי.

קא ד"א שבט מישור, דא מלכא משיחא, דאיקרי שבט לאוכחא חייבי
 עלמא. הה"ד, לא יסור שבט מיהודה וכתוב וקם שבט מישוראל. מישור,
 והוכיח במישור לענוי ארץ. ושבט מלכותך, על דא כתיב, וקם שבט
 מישוראל לאתערא בעלמא. מ"ט, דהא אפיקת לך ברא טבא חפימא לעלמא.
 והאי שבחא משבחת מטרוניתא למלכא לארמא רישא דישוראל על כולא.
 לא יסור שבט, בגין דכתיב כסאו כשמש נגדי.

קב אהבת צדק, בגין דהאי צדק, אהבה דינך, היא אהבה זוטא.

חלופי גרמאות

ע נ"א וכלא (ווינציא בטוגריים) פ נ"א דלהון דאתעבידו
 (קראקא) צ נ"א מינה (דפוסים ראשונים) ק נ"א ליג וכתוב
 וקם שבט מישוראל (קראקא) ר נ"א ליג שבט (דפוסים
 ראשונים) ש נ"א ועל (דפוסים ראשונים) ת נ"א יהא
 משבחת שבחא (קראקא).

מסורת הזהר

(ה) (תהלים מה) (ו) (דברים לב) תולדות פג לעיל כו תשא
 אות ע. (ז) (בראשית מט) ב"א ולך ויחי תקפא פנחס חרנא
 תיז תכ"א ד' מג. ז"ח לך אות פג דף מב ט"א תק"ח
 ד' קה ט"א. (ח) (במדבר כד) לעיל יתרו אות נב ז"ח ד'
 נה ט"ג ט"ד. (ט) (ישעיה יא) וירא קנח ויחי חס. י' (תהלים
 פט) שלח קנא.

למנצח על שושנים

והכסא שחוא המלכות, נקרא ישר, ונקרא כך,
 על שם שיוצא ממנו שבט מישור.

קא ד"א שבט מישור וכו': פירוש
 אחר. שבט מישור זהו מלך המשיח שנקרא
 שבט, להוכיח את רשעי העולם, ז"ש לא יסור
 שבט מיהודה. וכתוב, וקם שבט מישוראל.
 מישור, היינו והוכיח במישור לענוי ארץ.
 שבט מלכותך על זה כתוב, וקם שבט
 מישוראל, דהיינו המשיח שיתעורר בעולם. ומה
 הטעם שזה נאמר כאן. הוא כי המלכות משבחת
 לפניו, ראה שהוצאתי לך בן טוב וחכם בעולם,
 כדי להרים ראש ישראל על הכל. לא יסור
 שבט, משום שכתוב כסאו כשמש נגדי.

קב אהבת צדק בגין וכו': אהבת
 צדק, משום שצדק זה, שהיא המלכות, שהיא
 אהבה

הסולם

מאמר

מתעורר עליו, על הנחש. הוא נופל בעמק הים
 העליון, וכחו נשבר. וכשכחו נשבר, נשבר הכח
 של העמים האחרים, משום שהם אויבי המלך
 מי הוא מלך. זהו ישראל, דהיינו ז"א, שהוא
 מלך על הכל.

ק כסאך אלקים עולם ועד: בשבילה
 אמר דוד כך. כאשר המעוררת את בעלה,
 ואומרת, אשתך רוצה להתחבר בך, כי אלו
 הרשעים שהפרידו החיבור שלנו, נאבדו מן
 העולם, ועשיתי בהם דין. ועתה אני רוצה,
 שיתחבר העולם התחתון, שחוא המלכות,
 במקום שנקרא ועד, שהוא ז"א, כי שבט
 מישור שבט מלכותך, שאותו הדין, שכסאך
 עשה ברשעי העולם, הוא דין אמת, הוא יוצא
 ממקום שנקרא ישר. כש"א צדיק וישר הוא.
 (דפו"י דף ג"ב ט"ב)

זהר הקת חדש כ"ט

דבֿאתֿתֿכְּבוֹרוֹתֶיהָ לְעִילָא אִיתְעֵבִידָא בְּכַרְבָּא. וְאוּף אִיהוּ נְמִי בְּאִתְתֿכְּבוֹרוֹתֶיהָ * עֲמָה, אִיהוּ גְדוּל. הַה"ד, ׀ גְּדוּל ה' וּמְהַלֵּל מְאֹד בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ. וְע"ד מְשַׁכָּא לִיה מְטְרוֹנִיתָא, * בְּמַלִּין אַלִּין בְּדִרְחִימוֹ.

קג) לְקַבֵּל דָּא, ׀ הַגִּידָה לִי שְׂאֵתְבָה נְפִשִׁי. אַנְתָּ, דְּכָל רְחִימוֹ יִדְנַפְשָׁא בְּךָ, אִי לֹא תִתְחַבֵּר בִּי, אִיכָה תִרְעָה עֲלֵמָא, אִיךָ תְּזוּן נְפִשְׁךָ יִמְעוּמְקָא עֵילָאָה, לְךָ, וְלֹא־תִרְיִנִי, דְּהָא בְּרַכָּאן דְּלְעִילָא לֹא שְׂרִיזִין, אֲלֵא בְּאִתְרָא דְּדַכְר וְנוֹקְבָא.

קד) שְׁלֵמָה אֶתְיָה כְּעֵטִיָה. אִיכְדִין אֶהָא בְּכִסְיָפָא, פִּד תְּבַעִין מִינִי מְזוּנָא בְּנֵי אֲבָהוֹן, דְּאִינוּן עֲדְרֵי חֲבֵרִיךָ, עֲדָר ה' מִמֶּש. בְּג"כ ׀ אֶהֱבֵת צְדָק, דָּא כּוֹרְסִיָּא דִּילָךְ. וְתִשְׁנָא רְשַׁע, דָּא סְטֵרָא דְשִׁפְחָה, דְּכָל מִלְחָא וּבְחִיוְבָא, וְקִימָא לְחִיוְבָא עַל עֲלֵמָא.

קה) ד"א, אע"ג דְּכֵלָא חַד, אֶהֱבֵת צְדָק, אַלִּין יִשְׂרָאֵל דְּאִחִידִין בְּהָא צְדָק, וְאִיהִי חוֹלְקָהוֹן, דְּכְתִיב ׀ אֶהֱבֵתִי אֶתְכֶם וְכוּ', וְאֶהֱבֵת אֶת יַעֲקֹב. לְאֶסְגָּאָה דְּרָגָא דְצְדָק, דְּאִחִיד בְּהָ ׀ בְּשַׁעֲתָא דְּאִקְרִי יַעֲקֹב. וְתִשְׁנָא רְשַׁע, דָּא עֲשׂוֹ, דְּכָל עוֹבְדוֹי בְּחִיוְבָא, וְסְטֵרָא דִּילִיה סְטֵרָא דְרְשַׁע, חוּנָא עֲקִימָא. הַה"ד, ׀ וְאֵת עֲשׂוֹ שְׁנֵאתִי.

קו) עַל כֵּן מְשַׁחֵךְ אֱלֹהִים אֱלֹהֵיךָ ׀ שְׁמֵן שְׁשׁוֹן, דָּא מְשַׁחָא טְבָא, דְּנִגְיִד עַל גִּישְׁךָ מְסִטְרָא עֵילָאָה, דְּאִקְרִי הַכִּי. מֵאִי עַל כֵּן. בְּגִין דְּאֶהֱבֵת צְדָק.

ח'לופי גרסאות

מסורת הזהר ח'לופי גרסאות

כ) (שם מה) פקודי רעט לעיל את עד. ל) (שה"ש א) א נ"א עמיה (קראקא) ב נ"א דרחים (קראקא) ג נ"א דנפשי (דפוסים ראשונים) ד נ"א מעמיקא (דפוסים ראשונים) ה נ"א מוסיף אהבת צדק ותשנא רשע (קראקא) ו נ"א חיובא (דפוסים ראשונים) ז נ"א וכתוב וליג וכו' (דפוסים ראשונים) ח נ"א בסטרא (קראקא) ט נ"א ליג שמן ששון (קראקא).

מאמר הסולם למנצח על שושנים

אהבה שלך היא אהבה קטנה. כי המלכות נקראת אהבה קטנה, שבהתחברותה למעלה בז"א, בחסדים, היא נעשית גדולה. כי החסד נקרא אהבה רבה. ואף הוא גם כן ז"א. הוא גדול על ידי התחברותה עמה, ז"ש, גדול ה' ומהולל מאד בעיר אלקינו, היינו בעת שהוא מחובר עם המלכות הנקראת עיר אלקינו. (כמ"ש באות פ"ח ע"ש) ועל זה מושכת אותו המלכה בדברי אהבה אלו.

קג) לְקַבֵּל דָּא הַגִּידָה וכו': כנגד פסוק זה שבכאן, הוא הפסוק שבשיר השירים, הַגִּידָה לִי שְׂאֵתְבָה נְפִשִׁי. שפירושו, אתה, שכל אהבת נפשי בך, אם לא תתחבר בי, אִיכָה תִרְעָה העולם, איך תזון עצמך מהעומק העליון דהיינו מבינה, לך ולאתרים, הרי הברכות שלמעלה אינן שורות אלא במקום דכר ונוקבא.

קד) שְׁלֵמָה אֶתְיָה כְּעֵטִיָה: איך אהיה (דפו"י דף ג"ב ט"ב * ט"א)

כבושה, כשבני האבות תובעים ממנו מזונות, שהם עדרי חבריך, עדר ה' ממש. משום זה, אהבת צדק, זהו הכסא שלך, דהיינו המלכות, ותשנא רשע, זהו הצד של השפחה, דהיינו הקליפות, שכל דבריה הם לחובה, ועומדת לחייב את העולם בדיון.

קה) ד"א אע"ג דכ"א וכו': פרוש אחר, אע"פ שהכל אחד, אהבת צדק, אלו ישראל. שאתוים בצדק הזה, והוא חלקם. שכתוב, אהבתי אתכם וגו' ואוהב את יעקב. את, בא לרבות מדרגת צדק, שיעקב אוהב בה דהיינו ז"א, בשעה שנקרא יעקב. הרי שישראל אוהבים את הצדק, ותשנא רשע זהו עשו, שכל מעשיו הם לחובה, והצד שלו הוא צד רשע, שהוא נחש עקלתון. ז"ש, ואת עשו שנאתי.

קו) עַל כֵּן מְשַׁחֵךְ וכו': ע"כ כן מושחך אלקים אלקיך שמן ששון. זהו השמן הטוב, דהיינו

ף

זהר

הקת

חדש

קז) הה"ד, הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד. שבת אחים, אתחברותא דאח בצדק. גם, לאסגאה לישראל. בג"כ אמרת ליה, איכה תרעה לגרמך. איכה תרביץ, אינון עדרין קדישין דיעקב. ימתכרדי, אלין אבהן עילאין, דאתחברו בך בקדמיתא.

קח) ד"א, ישראל דאינון אחים ורעים ליה, נגדין להאי שמן ששון על גישיה, בצלותהון. שמן ששון, אלין תריסר נהרי אפרסמונא דכ"יא, דנהרין בה. וכדין תדוה בעלמין, רצון בעלמין, ורוגזא אסתלק מעלמא.

קט) מר ואהלות, מר: דא אברהם, דאקרי הר המר. ואהלות: דא יעקב. קציעות: דא יצחק. כל בגדותיך: באלין תלת גונון, חינו"ר יוסומ"ק וירו"ק, אשתלימו אינון לבושי דארגונוא.

ק) מן היכלי שן, אלין שבעה היכלין עילאין, דנשמטהון דצדיקאי "תדאן בהו קמי קב"ה. וכדין תדוה קמיה. ואמאי איקרוין היכלי שן, יבגין דזכו באורייתא, ואתתקפו"ו בה, זכו להאי ש"ן.

קיא) מני שמוחך, "במאי עסקין אינון נשמתינ. אינון עסקין בתשבתאן דידי קמך. וכדין תדוה קמך אשתלימת, דלית תדוה קמיה מפל רתיכין דיליה, בתדוה דנשמטהון דצדיקאי דאינון קריבין ליה.

מסורת הזהר

(ס) (תהלים קלג) לעיל אות עב.

חלופי גרסאות

י נ"א ל"ג דאח (קראקא). כ נ"א מסיף שמן תרוק שמן שמן ששון מחבריד (קראקא) ל נ"א ירוק וסומק (דפוסיס ראשונים) מ ה"ג רפוס מונקאטש במרובעים נ"א חמאן (דפוסיס ראשונים) נ נ"א מסיף בהיכלי בגין (קראקא) ס נ"א דמאי (דפוסיס ראשונים).

מאמר

הסולם

למנצח על שושנים

דהיינו הסוחין העליונים, שנמשך על ראשך מהצד העליון שהוא בינה, הנקראת כך שנקראת אלקים. מהו ע"כ, היינו משום שאהבת צדק.

קז) הה"ד הנה מה גוי: ז"ש, הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד. שבת אחים פירושו התחברות האח, שהוא ז"א, בצדק, שהוא מלכות, גם, הוא לרבות את ישראל, שהם המרכבה ליחוד הזה. משום זה אמרה לו איכה תרעה את עצמך. איכה תרביץ את העדרים האלו של יעקב. שמו ששון מחבריד, אלו הם האבות העליונים שנתחברו בך בתחילה.

קח) ד"א ישראל דאינון וכו': פירוש אחר. ישראל שהם אחים ורעים לו, לז"א, מושכים אותו ששון על ראשיהם בתפלתם. ששון ששון אלו הם י"ב נהרות אפרסמון הטהור המאירים בה, מ"ב בחינות (דפוסיף דף נ"ב ט"ג)

קיא) מני שמוחך במאי וכו': כתוב, מני שמוחך, היינו במה עוסקות הנשמות האלה

זהר **חקת** **חדש** **לא**

ק"ב ד"א, מני שמחוד, ודאי דלית חדנה קמיה, כזמנא דעבד שלמה שיר השירים. ושבת תושבתאן דמטרוניתא למלכא.

ק"ג ומאי אמרין. בנות מלכים ביקרותיך. בנות מלכים: אלין נשמתין קדישין, דאקרון ודאי בנות מלכים, דהא מזווגא דמלכא ומטרוניתא הוו אינון. ביקרותיך: דא ג"ע, דיקיר מכל מה דכרא קב"ה בהאי עלמא דאינון נטיעין דידוי.

ק"ד נצבה שגל לימינך, פד"א, ונאם ה' לאדני שב לימיני. בג"כ לתתא, באברהם אתדבקות, ובג"כ איקרי אברהם אוהבי, דאתדבקות ביה ואתבה דילי. ואודע דיני לעלמא, ובגינה זכה לבן, דהא ה"א איתוספת עלוי מקדמת דנא.

ק"טו בכתם אופיר, פד"א, ונדם מכתם אופיר, ואימתי הוא בכתם אופיר. פד אודווגא במלכא, פד נחית פתרא בדלוגין, דאנהיר מסטרא דאימא עילאה, ושריא על רישא דמטרוניתא, וכדין תפארת אדם לשכת בית. דהא ביתא דהאי עלמא, על גדה אתנהיגת.

מסורת הזהר **חלופי גרסאות**

(שם קי) נח עז. (9) ישעיה יג) וירא רנב. (צ) (שם) (9) נ"א ל"ג בנות מלכים (קראקא) פ נ"א דהאי (קראקא) (מד) משפטים תלד פנחס רפר. צ נ"א ודא וליג ביקרותיך (קראקא) ק נ"א ל"ג דאינון (דפוסים ראשונים) ר נ"א מוסיף אברהם אוהבי אהבה (קראקא) ו נוסח אחר דינה (דפוסים ראשונים) ת נוסח אחר ושרת (דפוסים ראשונים).

מאמר **הסולם** **למנצח על שושנים**

האלה שבז' היכלות, הן עוסקות לפניך בתשבחות שלי, ואז נשלמת השמחה לפניך, כי אין שמחה לפניו מכל המרכבות שלו, כמו השמחה של נשמות הצדיקים הקרובים לו.

ק"ב ד"א מני שמחוד וכו': פירוש אחר. מני שמחוד, ודאי, שאין שמחה לפניו, כמו בזמן שעשה שלמה את שיר השירים, ושיבת תשבחות המלכה אל המלך.

ק"ג ומאי אמרין בנות וגו': ומה אומרים הנשמות, שהן בנות מלכים ביקרותיך, בנות מלכים אלו הן הנשמות הקדושות הנקראות ודאי בנות מלכים, כי הן באות מזווג המלך עם המלכה, שהם ז"א ומלכות. ביקרותיך, זהו גן עדן, היקר מכל מה שברא הקב"ה בעולם הזה, שהם הנטיעות שלו.

ק"ד נצבה שגל לימינך: היינו כש"א, נאם ה' לאדוני שב לימיני, כי שגל, היא מלכות, משום זה למטה, נתדבקה המלכות, (דפויי דף ג"ב ט"ג)

ק"טו בכתם אופיר פד"א וכו': בכתם אופיר, הוא כמו שאתה אומר, אוקיר אנוש מן ואדם מכתם אופיר. ומתי היא בכתם אופיר. היינו כשהיא מזדווגת עם המלך, בעת שהכתר יורד בדלוג מדרגה המאיר מצד אמא עליונה, שהיא בינה, ושורה על ראש המלכה. כי המדרגה אחד אמא עלאה, הוא ז"א, נמצא שהכתר היורד מאמא למלכות הוא בדלוג מדרגה, שמדלג על מדרגת ז"א, וכתר זה ה"ס הארת החכמה שהמלכות מקבלת מאמא. ואז תפארת אדם שהוא ז"א, לשכת בית, שהוא המלכות, כי ז"א מקבל ממנה הארת החכמה. משום שהוא עצמו אינו אלא בחסדים מכוסים מחכמה, כי הבית

כב **זהר** **הקת** **חדש**
קטז בג"כ אַמְרָה לִיה, אִם לֹא תִתְחַבֵּר בֵּי, אֲכַדִּין אֶהְיִי בְּצַחוּתָא עַל
 אֵינּוֹן עֲדָרִין קְדִישִׁין, דְּסַמְכִין עַל * פְּתוּרִי. הַה"ד * שְׁלֵמָה אֶהְיִי כְּעוֹטְיָה עַל
 עֲדָרֵי חֲבָרִיד.

קיוז קב"ה מָה אַתִּיב לָהּ, וְשִׁמְעִי בַת וְרָאִי. לְקַבֵּיל דָּא, אִם לֹא תִדְעִי
 לָךְ הִיפָּה בְּנָשִׁים צָאִי לָךְ בְּעַקְבֵי הַצָּאן וְרַעֲי אֶת גְּדִיּוֹתֶיהָ. אָמַר לָהּ קב"ה,
 הֵא עֵיטָא עֵילָאָה לָךְ, צָאִי לָךְ בְּעַקְבֵי הַצָּאן, אֵלֶיךָ וּפְאִין שְׁלִימִין דְּאַתְעֵטְרַת
 בְּהוּ קְדָמִי, וְרַעֲי אֶת גְּדִיּוֹתֶיהָ אֵינּוֹן דְּאַתְמַשְׁכִּין אַבְתְּרֶיהָ.

קיוח וְאֵינּוֹן חֲיִיבֵי דָרָא, יְתַמְשְׁכְּנוֹן בְּחוּבֵיהוּ, אֲלֵקִי יִתְהוֹן בְּרַצוּעָא,
 וְלֹא יוֹסְפוֹן לְמַחְטִי. וְתַטְרִי בְּנִידָא דְאֶזְלִין אַבְתְּרֶיהָ, דְּלֹא יְתַמְשְׁכְּנוֹן עֲלֵיהוֹן,
 « וְכוּלָא בְּדִינָא דְקָשׁוּט. מ"ט. דְּכָל הַנְּשָׁמוֹת קְדָמִי אֵינּוֹן, וְע"ד * בֵּן לֹא יִשָּׂא
 בְּעוֹן הָאֵב וְאֵב לֹא יִשָּׂא בְּעוֹן הַבֵּן.

קיט בְּגוֹנוֹנָא דָּא שִׁמְעִי בַת וְרָאִי. שִׁמְעִי, דְּכָךְ תִּלְיָא שְׁמִיעָה, כִּד יִשְׂרָאֵל
 אֲהַדְרִין בְּתִיּוּבְתָא קָמָאִי, שִׁמְעִי, אַעִיל צְלוֹתְהוֹן קְדָמִי, דְּפִתְחָא דְכֻלָּא בְּךָ הוּא,
 כּוּלָּא מְסָרִית בִּידְךָ לְאַנְהָגָא עֲלֵמָא תַתָּאָה. וְעַל דָּא שִׁמְעִי בַת וְרָאִי, בְּגִין דְּאַתְּ
 חִיזוּ דְכוּלָּא, אֶתְּ אֶתְקַרִּיאַת בְּאֵר לַחֵי רוּאִי. בְּג"כ אֵית לָךְ לְעֵינָא כָּל יוֹמָא
 בְּעוֹבְדֵיהוֹן דְּעֲלֵמָא, לְמִיָּהֵב לְכַר נֶשׁ כְּפִי עוֹבְדוּי.

מסורת הזהר
 (שה"ש א) כי תצא קל לעיל אות קג, ו' (תהלים
 (מה) ת"ז ת"מ ד' פ, ט' (יתוקאל יח),
 ח' (דפוסים ראשונים ב גיא ל"ג את (קראקא)
 גיא אית (ווינצ'א).

מאמר
 הבית שמעולם הזה, שה"ס המלכות המשפעת
 לעולם הזה, מתנהג אז על ידה עצמה, ולא על
 ידי ז"א. דהיינו שהארת החכמה מאירה בעולם.

קטז בג"כ אמרה לו וכו': משום זה
 אמרה לו המלכות, אם לא תתחבר בי, דהיינו
 באפן, שהחסדים דז"א ילבישו את הארת החכמה
 שבמלכות, איך אהיה בצמאן על אלו העדרים
 הקדושים, שהם הנשמות, הסמוכות על שלחני.
 דהיינו, שלמה אהיה כעוטיה על עֲדָרֵי
 חֲבָרִיד.

קיוז קב"ה מָה אַתִּיב וכו': מה השיב
 לה הקב"ה. הוא, ששמעי בת וראי. כנגד זה
 הוא הפסוק שבשיר השירים, אם לא תדעי לך
 היפה בנשים צאי לך בעקבי הצאן ורעי את
 גדיותיה. אמר לה הקב"ה, הנה עצה עליונה
 לך, צאי לך בעקבי הצאן, אלו הם הצדיקים
 השלמים שנתעטרת בהם לפני. ורעי את
 גדיותיה. היינו אלו הנמשכים אחרך ברבד.

קיוח וְאֵינּוֹן חֲיִיבֵי דָרָא וכו': ואלו
 (דפויי דף ג"ב ט"ג * ט"ד)

ת"ח

זהר חקת חדש לג
קב ת"ח, פד בְּרָא קב"ה עֲלֵמָא, מְנִי הִיכְלִיָּה בִּינְדָא דְמִטְרוֹנִיתָא לְעֵינָא
 עַל עֲלֵמָא. וְכַד בְּנֵי עֲלֵמָא זַכָּאִין, חֲדָה אַתּוּסִיף לְעֵילָא.
קכא וְחָשִׁי אֲזַנְךָ, לְקַבֵּל צְלוֹתָא דְכוּלָּא. וְכֵן עֲבַדַת אוֹף יֵאִיְהִי מִכָּל
 צְלוֹתִין, יִלְקַרְבָּא עֲטָרָה לְצַדִּיק. בְּגִין דְּהָא כָּל צְלוֹתִין, לְקַרְבָּא עֲטָרָה לְצַדִּיק הוּא.
קכב וְשַׁכְחִי עִמָּךְ, דְּכַד בְּנֵי לָא אֲזַלִּין בְּאוֹרַח מִיִּשְׁרָא, אֵית לָךְ לְאִיִּתְאַה
 עֲלֵיהוֹן מְחָאן. פְּד"א, יִוְהַפִּיתִי אֶתְכֶם גַּם אֲנִי שְׁבַע. וְע"ד וְשַׁכְחִי עִמָּךְ, עֲבִיד
 יִתְהוֹן פְּאֵלוּ הֵם שְׁכוּחִין מֵעֲלֵמָא, עַד דִּיתוּבוּן בְּתִיּוּבְתָא קִמְאִי. וּבֵית אָבִיךָ, דְּאִיְהוּ
 אֲבָרְהָם, דְּאִיְהִי בְּרִיתָהּ, וּבְכַל שְׁמָה.
קכג וַיִּתְּאוּ הַמֶּלֶךְ יַפְיָךְ, דָּא מִלְכָּא עֵילָאָה, דְּרַחִים לְאִתְדַבְּקָא בְּךָ,
 וְלֹאֲזַדְוּוּג בְּךָ זׁוּג עֲלֵמִין. אֵימַת, בְּשַׁעְתָּא דְּכָל יִבְנֵי הִיכְלָא דְּמִלְכָּא זַכָּאִין. בְּשַׁעְתָּא
 דְּיִסְרְתָּ לֹון, וְדַבְּרַת לֹון לְרַעוּתָא דְּמִלְכָּא. הַה"ד, מִשָּׂא אֲשֶׁר יִסְרְתוּ אִמּוֹ. וְדָא
 בַּת שְׁבַע אִם שְׁלֵמָה, דְּדַבְּרַת לִיה לְרַעוּתָא דְּמִלְכָּא.
קכד פִּי הוּא אֲדֻנְיָךְ, כָּל חֵילָא דִּינְךָ יִמְנִיָּה הוּא. סִיְתְרָא לָא אֶתְנַהִירַת
 אֲלָא מִשְׁמַשָּׂא. שְׁמָה יִדְלִיָּה אֲדֻנְיָ, סִימְנָא נְקֻטַת מִבֵּי מִלְכָּא. א' מִרִּישָׁא דְּכוּלָּא
 לְאִתְנַהֲגָא בְּה. וַי' רִישָׁא דְּשְׁמָא קִדִּישָׁא, חֲכֵמָה עֵילָאָה.
קכה וַהֲשַׁתְּחוּי לוֹ, פְּד"א וַתִּקְדּוּ בַת שְׁבַע. וְכַדִּין מִלְכָּא עֲבִיד כָּל

מסורת הזהר
 ח'ופי גרסאות
 (ח) (ויקרא כו) לעיל אות עט, א) (משלי לא) ויחי תחיא, ג) נ"א איהו (דפוסים ראשונים) ד נ"א ל"ג לקרבא (דפוסים ראשונים) ה נ"א ל"ג בני (קראקא) ו נ"א דיריה (קראקא) ז נ"א דיליה (מונקאטש), (ב) (מ"א א).

מאמר
הסולם
למנצח על שושנים
מאמר
קב ת"ח כד ברא וכו': בוא וראה, כשבוא הקב"ה את העולם, מסר היכלו בידי המלכה להשגיח על העולם. וכשבני העולם זכאים, נתוספה שמחה למעלה.
קכא והשי אונך לקבל וכו': והשי אונך לקבל תפלת הכל. וכן עשתה אף היא מכל התפלות, להקריב עטרה לצדיק, שהיא יסוד, משום שכל התפלות הן להקריב עטרה לצדיק. דהיינו שהן בחינות מ"ן, שהצדיק ישפיע עליהם מיען דכרין.
קכב ושכחי עמך דכד וכו': ושכחי עמך, כי כשבני אינם הולכים בדרך הישר, יש לך להביא עליהם מכות. כש"א והכיתי אתכם גם אני שבע וגו', וע"כ ושכחי עמך, עשה אותם כאלו הם שכוחים מן העולם, עד שישוכו בתשובה לפני. ובית אביך, הוא אברהם, שהיא בתו, ובכ"ל שמה כי המלכות (דפוסים דף ג"ב ט"ד)
קכג ויתאו המלך יפיך, דא מלכא עילאה, דרחים לאתדבקא בך, ולאזדווג בך זוג עלמין. אימת, בשעתא דכל יבני היכלא דמלכא זכאין. בשעתא דיסרת לון, ודברת לון לרעותא דמלכא. הה"ד, משא אשר יסרתו אמו. ודא בת שבע אם שלמה, דדברת ליה לרעותא דמלכא.
קכד פי הוא אדניך, כל חילא דינך ימניה הוא. סיתרא לא אתנהירת אלא משמשא. שמה ידילה אדני, סימנא נקטת מבי מלכא. א' מרישא דכולא לאתנהגא בה. וי' רישא דשמה קדישא, חכמה עילאה.
קכה והשתחוי לו, פד"א ותקדו בת שבע. וכדין מלכא עביד כל

לד' זהר חקת חדש רעותה. וישראל מתגברין לעילא לעילא. ומדונייהו עם מלפא ועם מטרוניתא.

קכז כדין שאר עמין אתכפין תתותייהו, וכלהו אתהדרון לעבדין לון, בגין דאינון בני מלפא. בג"כ וכת צור במנחה פניך יחלו עשירי עם.

קכח לקביל דא, לססתי ברכבי פרעה דמיתיק רעיתי. דקב"ה יתיב בלביה למיעל בתרייהו למפא, בגין דישבוען ישראל מממוניהון, דאובילו עמהון תמן. וכולא נטלו ישראל במפא, אגרא דההוא עבידתא דעבדו עמהון.

קכט פגוונא דא לזמנא דאתא, וכת צור, דא סטרא דעשו ושאר עמין דאעקו לישראל, ועד השתא הו אעקין לון בתוכייהו. פד"א, כי יבוא כנהר צר רוח ה' נססה בו.

קכט כדין, ישראל יתדרון בתיובתא שלימתא קמי קב"ה, דאתחזי באינון עקתינ סגיאינ דאתין עלייהו, כמאן דאשתכח דוכרניהון לעילא. וכד אינון סדרן בתיובתא בלפא שלימא, פגוונא דכתיב כי בצר לך ומצאוך וגו', ושבת עד ה' אלהיך. וישוב מלפא לבי מטרוניתא לפייסא לה. וע"ד ויבא לציון * גוא"ל, דא מלפא דאתי לבי מטרוניתא. בגין דביתהו פלהו שלמין קמה, אתי לאקמא לה מעפרא.

קל במנחה פניך יחלו עשירי עם, בגין דאת כי פכודה בת מלך פנימה.

חלופי גרסאות

ח נ"א מוסיף צור במנחה (קראקא) ט נ"א הוריק (דפוסים ראשונים) י נ"א ל"ג מן ובא עד בגין (קראקא).

מסורת הזהר

(ג) (תהלים מה) ז"ח ד' נג ט"א. (ד) (ישעיה נט). (ה) (דברים ד) כי תשא כה. (ו) (ישעיה נט) בהעלותך קנ. (ז) (תהלים מה) ויחי תקפה ויח ד' נו ט"א תקיח ד' צט ט"ד קיב ט"ב קטז ט"ג.

למנחה על שושנים

ועמים האחרים, שהצירו להם לישראל. ועד עתה הם מצירים להם בעונותיהם. כש"א, כי יבא כנהר צר רוח ה' נוססה בו. ומשום זה היא נקראת בת צור.

קכט כדין ישראל יתדרון וכו': אז יחזרו ישראל בתשובה שלמה לפני הקב"ה, שהוא נראה באלו הצרות הרבות הבאות עליהם, כאלו הגיע זכרונם למעלה. וכשהם חוזרים בתשובה בלב שלם, כמו שכתוב, בצר לך ומצאוך וגו' ושבת עד ה' אלקיך. וישוב המלך אל המלכה לרצות אותה. על זה כתוב, ובא לציון גואל, גואל, זה הוא המלך הבא לבית המלכה, ומשום שבני ביתה כולם שלמים לפניו, בא המלך להקימה מעפרא.

קל במנחה פניך יחלו וגו': במנחה פניך יחלו עשירי עם, משום שאת כבודה בת מלך פנימה, ומהו כבודה. הוא כבוד ה' שהיא

הסולם

מאמר

ל' הוא כש"א, ותקוד בת שבע, שה"ס המלכות, ואז עושה המלך כל רצונה, וישראל מתגברים למעלה למעלה, ומשכנס עם המלך ועם המלכה.

קכז כדין שאר עמין וכו': אז נכנעים תחתם העמים האחרים, וכולם חוזרים לעבוד אותם, משום שהם בני מלך. ומשום זה, וכת צור במנחה פניך יחלו עשירי עם. דהיינו שעשירי בני צור יעבדו אותם, וישלחו מתנות.

קכח לקביל דא לסוסתי וכו': כנגד פסוק זה, הוא הפסוק שבשיר השירים, לסוסתי ברכבי פרעה דמיתיק רעיתי. שהקב"ה נתן בלבם לבא אחריהם לים, כדי שישבעו ישראל מכספם שהביאו עמהם שם, והכל לקחו ישראל מהם כים, שהיה שכר אותה עבודה שעבדו בהם מאתיים ועשר שנים.

קכט כגוונא דא לזמנא וכו': כעין זה, לעתיד לבא, וכת צור, זה הוא הצר של עשו, (דפו"י דף ב"ב ט"ד *) דף ב"ג ט"א)

זהר חקת חדש לה
 ומאי כבודה. כבוד ה'. וְדָא בַת מַסְהוּא מְלָךְ דְּאִיהִי פְּנִימָה וְדָאִי. י וְדָא אִימָא
 עֵלְאָה, דְּאִיהִי פְּנִימָה דְּכָלָא, וְאִיהִי אִיתְעָרַת חִירוֹ וְנִיחָא עַל בְּנָאָה.
קלא ממשבצות זהב לבושה, לקביל דא אמר שלמה, נאווי לתנין
 בתורים צוארף בתרוזים. לתנין תרין. לזמנא ההוא, ולזמנא דאיתי. בתורים
 תרין תורים ודאי. בגין דכיומא דמשיחא תתחדש דעתא בעלמא, ותתנהיר
 אורייתא קמי פולא. בגין דכתיב, כפי כולם ידעו אותי למקטנס ועד גדולם.
 ועל דא, ממשבצות זהב לבושה, דא סיטרא דצפון, דאתלבישת בה למעבד
 נוקמין, באינון דאעקין לבנהא. יועד קרינן ליה מלך המשיח, ודוד ודאי
 הוא. וכדין איתער בעלמא.
קלב מה כתיב לעיל. כפי שחה לעפר נפשנו כו' קומה עזרתה לנו.
 מאי קומה. בגין דעד השתא איהי נופלת, השתא קומה עזרתה לנו, דאתדבק
 מלפא במטרוניתא. ופדנו למען חסדך. דא אברהם, ימינא, דלא תהוי לאחורא.
 דבג"כ אמר, הושיעה ימינך וענני. בגין כף, ממשבצות זהב לבושה.
קלג ולקמות: אלין לבושין דיקר, דאינון מרוקמין למקדשא. וכל

מסורת הזהר (שם) לעיל אות קל. (ו) (שה"ש א) ז"ח ד' עב ט"א
 ט"ב ט"ד. (י) (ירמיה לא) ויקרא שפת. (כ) (תהלים מד),
 (ל) (תהלים ס) ויצא שנט.

חלופי גרסאות
 כ נ"א ועל דא (קראקא) ל ח"ג ברפוס מונקאטש במרובעים
 נ"א ודא (רפוסים ראשונים) ח נ"א ליג מן עזרתה לנו
 עד עזרתה לנו (קראקא) נ נ"א מוסיף לרקמות תובל למלך
 (קראקא) ס נ"א דאיהו אינון (קראקא).

מאמר המולם
 שוהיא המלכות, וזו היא בת מאותו מלך שהוא
 ודאי פנימה, שזו היא אמא עלאה, שוהיא בינה,
 שוהיא פנימית הכל, והיא מעוררת חרות ונחת
 על בניה.
קלא ממשבצות זהב לבושה; כנגד
 זה, אמר שלמה, נאווי לחייך בתורים צוארך
 בתרוזים. לחייך הן שתים, אחת לזמן הזה,
 ואחת לעתיד לבא. בתורים, שני תורים ודאי,
 אחד בזמן הזה, ואחד לעתיד לבא. כי בימות
 המשיח תתחדש הדעת בעולם והתורה תאיר
 לפני הכל. כי כתוב, כי כולם ידעו אותי
 מקטנס ועד גדולם. ומעין הדעת הזו יש גם
 בזמן הזה, ועל זה הדעת, והארת החכמה,
 כתוב, ממשבצות זהב לבושה, שזה הוא
 צד צפון, שהוא צד שמאל מאמא, שנתלכשה
 בה, שמשם נמשכת הארת החכמה, לעשות
 נקמות באלו שמצירים לבניה. כי הארת החכמה
 משביתה כל הדינים והקליפות, ועל זה, דהיינו
 על הארת הדעת והחכמה הנ"ל, קוראים את
 המלכות, מלך המשיח. ומדרגת המלכות הזו,
 היא ודאי דוד. ואז, לע"ל, הוא נתעורר בעולם.
 (דפו"י דף נ"ג ט"א)

למנצח על שושנים
 קלב) מה כתיב לעיל וכו': מה כתוב
 למעלה, כי שחה לעפר נפשנו וגו' קומה
 עזרתה לנו. מהו קומה. הוא משום שעד עתה
 היתה נופלת, מחמת שהיתה בפרוד מו"א,
 עתה, קומה עזרתה לנו. שנתדבק המלך במלכה.
 ופדנו למען חסדך, זהו אברהם, שהוא יד
 ימין, דהיינו חסד, שלא תהיה לאחור, שמשום
 זה אמר הושיעה ימינך וענני. משום זה
 ממשבצות זהב לבושה.
 פירוש. כשהמלכות מקבלת הארת החכמה
 משמאל דאמא והיא בפרוד מן ז"א, אז היא
 בבחינת נפילה, ועל הזמן הזה נאמר, כי שחה
 לעפר נפשנו. דהיינו המלכות הנקראת נפש,
 שחה לעפר. אלא כשמתדבקת בז"א, ויש לה
 הארת החכמה, אז היא קמה מנפילתה, כי
 החכמה שבה מתלבשת בחסדים, דז"א, ויכולה
 להאיר. ואז נאמר קומה עזרתה לנו. וז"ס
 ממשבצות זהב לבושה. שזה הוא בזמן שמתוברת
 עם ז"א, שאז נבחת הארת החכמה שבה,
 למשבצות זהב.
 קלג) לקמות אלין לבושין וכו':
 לרקמות

ל"ז זהר חקת חדש
מנוי דומין קב"ה למלבש, למיהב נוקמתא באדום. תובל למלך, דא פלה אלבישת ליה. מאן גרם פל דא. בגין "דישראל לא אתערבו בסטרא דעשו, פל אינון זמינין למחמי ביקרא דציון.
קל"ד לקביל דא תורי זקב נעשה לך. "תורי, תרין. רמו לאורייתא דאתייהיב בימי פרעה. ורמו לועתא דתתחדש ביומוי דמשיחא. עם נקודות הפסך. התם, בחמשה עשר פסך. והכא, "אם חומה היא נבנה עליה טירת פסך, ודאי מסטרא דאברהם אתיא לון האי. הה"ד, "ואף את בריתי אברהם אנוך והארץ אנוך.
קל"ה תובלנה בשמחות וגיל, תרין חדוון, לעילא ולתתא. לעילא, דשמא קדישא וכורסייא אשתלים, פד אתאביד יודע ציד מעלמא, ודוכרניה "לעלמין לא אידבר. לתתא, ישראל בנוי דקב"ה, ברחמין עילאין ארים דגליהון על כולא. וע"ד מובאות לך. פד"א, "והביאו את כל אחיכם מכל הגוים מנחה לה. ועל דא פתיב תבאינה בהיכל מלך.
קל"ו תחת אבותיך יהיו בניך. אמר לה קב"ה לכנסת ישראל, תחת אבותיך, אינון אבהן עילאין, דאודיעו לך בעלמא, ואתקיננו לך, על כולא יהיו

מסורת הזהר (הושע ג) לעיל אות יג. (1) (שה"ש ח) (2) (ויקרא כ) (3) (ישעיה סו) וירא תפא לעיל אות לב. (4) (תהלים ו) (5) (תהלים מה). (6) (ישעיה סו) וירא תפא לעיל אות לב. (7) (תהלים מה).
חלופי גרסאות
נ נ"א ישראל דלא (דפוסים ראשונים) פ נ"א מוסף לך עם נקודות הכסף (דפוסים ראשונים) צ נ"א תרי תורי (דפוסים ראשונים) ק נ"א מעלמין (דפוסים ראשונים).

מאמר
המולם
למנצח על שושנים
הרקמות, אלו הם לבושי יקר, שהם מרוקמים למקדש, שהוא המלכות. כלומר, שה"ס החסדים הנמשכים מז"א להלביש את הארת החכמה שבמלכות, כי החסדים הם מכונים משום זה, לבושי יקר (כנ"ל בהקדמת ספר הזהר אות י"ג) וכל בגדיו שעתיד הקב"ה ללבוש, כדי לנקום נקמה מאדום, תובל למלך, שהכלה הזו, דהיינו המלכות, הלבישה אותו. מי גרם כל זה. הוא משום שישראל לא התערבו בצד של עשו, כל אלו עתידים לראות ביקר של ציון.
מאמר
המולם
למנצח על שושנים
קל"ד לקביל דא תורי וגו': כנגד זה הוא הפסוק שבשיר השירים, תורי זקב נעשה לך. תורי, הם שנים, רמו אל התורה שניתנה בימי פרעה, דהיינו בהר סיני, ורמו אל הדעת שתתחדש בימות המשיח. עם נקודות הכסף, שם, כתוב בחמשה עשר כסף, שכסף פירושו חסדים (כנ"ל אות י"ג) וכאן כתוב, אם חומה

קל"ו תחת אבותיך יהיו בניך: אמר הקב"ה לכנסת ישראל, שהיא המלכות, תחת אבותיך, אלו הם האבות העליונים שהודיעו ופרסמו אותך בעולם, והתקיננו אותך, על הכל, זה יהיו בניך. תשייתמו לשרים, הם האבות העליונים, שכתוב בהם, באר חפרוה שרים

זהר חקת חדש לז

בניד. תשיתמו לשרים, דאינון אַבְהָן עילאין, דכתיב בהוּ * באר תפרוּה שרים, דאתקינו לה בכולא וכולא להאי באר. כנסת ישראל אתקרי.

קלז) ד"א, תחת אבותיך יהיו בניך. דכלהו ברחימו, פאינון דרא דמדברא, פאינון דאיקרונ דור דעה. יהיו בניך, דכלהו ברחימו תגברון על אורייתא. לקבל דא פתיב, * עד שהמלך במסבו נרדי נתן ריחו. דאקדימו עשיה לשמיעה. אוף הכא בניך ישתלמון כוותהון.

קלח) * אזכירה שמך בכל דור ודור. מדרא עילאה, דתלייא ביה דרור וחירו לכלא. בזמנא דההוא שופר גדול, נפיק כולא לחירו, פדין עמים יהודוך ו לעולם ועד, דלא יתפרש עולם * מועד, וועד מעולם. לקביל דא, צרור המור דודי לי בין שדי ילין.

קלט) * עד הכא אתייהב ליה רשו לגלאה. אתא שלמה, ואשתלים בכלא, ואשלים כלא, ואכליל בהנהו תושבתן חכמתא עילאה, קיומא דכל עלמין, דזמין קב"ה לגלאה לה לבנוי, בזמנא דיתער דעתא בעלמא. דכל חד וחד מישראל ידביק אדבקוּתא בחכמתא עילאה, רזא דשמא דקב"ה, ודא איהו טיבו, דלית ליה פסיקו כלל, לעלם ולעלמי עלמין *

חלופי גרסאות

ר נ"א עולם דא ועד (ווינציא) * נ"א מעד ועד מעולם (דפוסים ראשונים) * דפוס"י כתבו ע"כ.

מסורת הזהר

ק) (במדבר כא) ויצא ד לעיל את יג. ר) (שה"ש א) ב"א שטו. ט) (תהלים מה).

למנצח על שושנים

שעולם, שחוא מלכות. לא יפרד מן ועד, שחוא ז"א, וועד לא יפרד מעולם. כנגד זה הוא הפסוק שבשיר השירים. צרור המור דודי לי בין שדי ילין.

קלט) עד הכא אתייהב וכו': עד כאן ניתנה לו, לדוד, רשות לגלות. בא שלמה ונשלם בכל, והשלים הכל וכלל באלו התשבחות שבשיר השירים, חכמה עליגה, שהיא קיום כל העולמות, שעתיד הקב"ה לגלות אותה לבניו, בזמן שתתעורר הדעת בעולם, שכל אחד ואחד מישראל ישיג אז השגה בחכמה העליגה, שהיא סוד השם של הקב"ה, וזו היא טובה שאין לה הפסק כלל לעולם ולעולמי עולמים.

סליק פרשת חוקת

הסולם

מאמר

שרים, שהתקינו בכל וכל לבאר הזו. היא נקראת כנסת ישראל. דהיינו המלכות.

קלז) ד"א תחת אבותיך וכו': פירוש אחר. תחת אבותיך יהיו בניך. שאבותיך כולם היו באהבה, כמו דור המדבר, כאלו הנקראים דור דעה. יהיו בניך, שכולם באהבה יתגברו בתורה. כנגד זה כתוב, עד שהמלך במסבו נרדי נתן ריחו. שפירושו, שהקדימו עשיה לשמיעה, שאמרו מקודם, נעשה, ואח"כ אמרו, נשמע. אף כאן בניך ישתלמו כמוהם.

קלח) אזכירה שמך בכל דור ודור: היינו שאמשיך מהדור העליון, דהיינו בינה, שתלוי בה דרור וחירות לכל, לאותו דור, בזמן שהשופר הגדול ההוא, שחוא בינה, יוציא כולם לחירות, אז, עמים יהודוך לעולם ועד,

(דפוס"י דף נ"ג ט"א * ט"ב)

